

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 3. september 2009**

Torsdag den 3. september 2009 kl. 16.00**Dagsorden:**

1. Godkendelse af dagsorden
 2. Indkaldelse af stedfortræder for Peter Schlüter (C) (2009-118782)
 3. behandling af budgetforslag 2010 og budgetoverslagsårene 2011-2013 (2009-105034)
-

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): God aften. Mødet er åbnet.

Jeg har modtaget afbud fra Sikandar Malik Siddique, Cecilia Lonning, Majbritt Mamsen og Martin Hirsch, der alle er forhindret på grund af arbejde, og Jette Bergenholz Baurup har meldt afbud, fordi hun er på ferie.

Dette er startskuddet til den proces i Borgerrepræsentationen, der afsluttes med, at vi medio oktober kan godkende Københavns Kommunes budget for 2010. Af hensyn til tilhørerne vil jeg kort resumere, hvad der kommer til at foregå i aften.

Efter min forelæggelse af budgettet vil gruppernes budgetordførere få ordet i den sædvanlige rækkefølge. Herefter suspenderer vi mødet til på mandag, hvor debatten fortsætter i 1. runde med anmeldte talere først. Debatten søges på mandag prioriteret efter temaer, som talerne har anmeldt at ville tale om.

På pladserne ligger tilmeldingsblanketten til mandagens debat, som bedes afleveret til Borgerrepræsentationens Sekretariat senest i morgen kl. 12.

Når ordførerrunden i aften er afsluttet, vil der som vanligt blive afholdt en uformel sammenkomst i Festsalen, og i år er det Kultur- og Fritidsudvalget, der er vært.

1. Godkendelse af dagsorden.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Der er omdelt en sag, som er uden for dagsordenen, og den vedrører indkaldelse af stedfortræder.

Er der bemærkninger til dagsordenen? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet, så er den godkendt.

2. Indkaldelse af stedfortræder for Peter Schlüter (C) (2009-118782)

1. Godkendelse i henhold til lov om kommunernes styrelse § 15, stk. 2, af formandens indkaldelse af stedfortræder for Peter Schlüter (C), der af arbejdsmæssige årsager vil være forhindret i at deltage i forsamlingens møder fra den 1. september 2009 og indtil videre. 1. stedfortræder, Abderrahman Ben Haddou, indkaldes.

Indstillingen blev godkendt uden afstemning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

3. 1. behandling af budgetforslag 2010 og budgetoverslagsårene 2011-2013 (2009-105034)

Indstilling om,

1. at forslaget til budget 2010 og budgetoverslag for 2011-2013 til Borgerrepræsentationen lægges til grund for Borgerrepræsentationens budgetforhandling,
2. at økonomiforvaltningen i samarbejde med de andre forvaltninger iværksætter en undersøgelse af enhedsomkostningerne på demografiregulerende serviceområder. Undersøgelsen skal komme med forslag til reduktioner af enhedspriserne,
3. at budgetforslaget mellem Borgerrepræsentationens 1. og 2. behandling henvises til Økonomiudvalget,
4. at fristen for ændringsforslag til budget 2010 fastsættes til den 21. september 2009 kl. 12.00 og frist for underændringsforslag til budgetforslag 2010 fastsættes til 30. september 2009 kl. 12.00, samt at Økonomiudvalget er undtaget for begge frister. (Økonomiudvalget)

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Alle her i salen kan vel godt give mig ret i, at få ting er forudsigelige under budgetforhandlingerne, men i år er der to ting, der er helt forudsigelige.

Den ene er, at det er uomgængeligt, at vi København har en stærk økonomi, men i år et stramt budget. Medmindre man tror på engle eller på spøgelse for den sags skyld, så er det lige så uomgængeligt, at det er sidste gang, jeg står i spidsen for forhandlingerne som overborgmester. I den forstand er det anderledes i år end ved de sidste års forhandlinger. At budgetforhandlingerne er de sidste i rækken i denne valgperiode, har givet mig anledning til kritisk at reflektere over, hvad der har karakteriseret de sidste års forløb. Min tankeøvelse mundede ud i to konklusioner, den ene er positiv, og den anden er bekymrende. Lad mig starte med den positive og gode historie.

Sandheden er jo, at alle partier her i salen på forskellig vis og til forskellige tider har været med til at søsætte store projekter gennem de sidste tre års budgetter, projekter, som har forandret mange københavnernes hverdag, og lad mig nævne nogle af dem.

Vi har bekæmpet social ulighed med "Hvert barn sin chance" og det uhyre vigtige vidensgrundlag, vi fik gennem fattigdomsundersøgelsen, som borgmester Mikkel Warming har været en dedikeret bannerfører for, også gennem massive investeringer for at gøre boligerne til psykisk syge og handicappede tidssvarende. Ved en social skolepolitik under overskriften "Faglighed for alle". Og så har vi givet de stofafhængige et fixerum, i hvert fald en slags, og vi har støttet en lang række mindre, men betydningsfulde aktiviteter rundt omkring i byen.

Men fra første budget har vi også reageret på, at byen var i forfald, skoler, børneinstitutioner, legepladser og idrætsanlæg. Og selv om regeringen i de forgangne år lagde bånd på vores ambitioner, har vi formået at opbygge et historisk stort anlægsbudget på over 5 mia. kr. Den prioritering har ført til mange og store støvskyer rundt omkring i byen og ikke mindst efterfølgende gjort hverdagen mere behagelig for især børnene. Massive renovationer og nyt byggeri fortsætter de næste år, og det i et omfang, de færreste ude i byen forestiller sig. Det var nødvendigt, og det var på tide, at det skete.

Men vi har også efteruddannet kommunens personale, ikke mindst i ældresektoren. Og Københavns ældre har også fået servicebusruter fra Vanløse til Amager.

I alle årene har vi arbejdet for at gøre hele kommunen til en attraktiv arbejdsplads, man kan anbefale over for sine bekendte og venner.

Derudover har vi sørget for, at eleverne på 45 af vores folkeskoler fra i år nyder en helt anderledes sund og sjov skolemad, som vi kalder for EAT. Jeg må sige, at jeg var både glad og stolt, da jeg sammen med Bo Asmus Kjeldgaard og Mogens Lønborg for et par uger siden var ude på Ellebjerg Skole for at lancere vores nye skolemad. Der var en utrolig positiv og engageret stemning, som be-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

kræftede mig i, at børn gerne vil have det sunde og økologiske alternativ, hvis ellers kvaliteten og brandet er godt nok. Det er EAT, og den vare leverer Københavns Madhus.

Jeg vil gerne takke borgmester Mogens Lønborg for at støtte arbejdet med EAT i den fælles kamp fore at forbedre københavnernes sundhedsniveau. Og som skoleborgmester skal også Bo Asmus Kjeldgaard have en stor tak for at være med til at gøre EAT til en succes.

På integrationsområdet har vi bekæmpet ghettoer og oprettet 90 integrationsstillinger på tværs af alle forvaltninger for at tage vores egen medicin i kampen mod etnisk ulighed. Vi har forbedret mulighederne for vores etniske borgere, hvad borgmester Jakob Hougaards integrationsbarometer gang på gang dokumenterer.

Så har vi også afviklet vores gæld og sat skatten ned, så vi nu er landets 9. billigste kommune.

Men til lyden af skud i gaderne og synet af tragiske knivoverfald har vi også arbejdet; vi har ud tænkt "Sikker By"-pakken, et initiativ, som desværre ikke har mistet sin aktualitet.

Vi er med til at holde gang i den alternative ungdomskultur, bl.a. i Bavnehøj, med dansescener, »Lidt mere Nordvest« og med støtte til vore storbyteatre.

Vi har set nye bykvarterer, og byrum som Carlsberg, Metropolzonen og DSB-arealerne har fået liv, og vi har hørt dem blive snakket om blandt folk.

Så har vi bygget cykelstier som aldrig før, lavet miljøzoner og satset på bæredygtig byudvikling. Takket være Klaus Bondams stædige arbejde har vi fået en fælles klimaplan for København. Med andre ord kan vi med stolthed være vært for verdens største miljøbegivenhed om kun få måneder.

Hvis jeg var jer, ville jeg kaste et blik på de sidste års budgetaftaler, for jeg kunne blive ved med at komme med gode eksempler på, hvordan vi alle sammen har været med til at skabe gode resultater for København, københavnere og vores ansatte.

Resultaterne vidner om, at vi gennem alle år har haft øje for at fremme en social og tidssvarende byudvikling, og det er jo kun nået, fordi alle her i salen har taget ansvar, truffet beslutninger og prioriteret.

Men så også lidt om skåret i min glæde, for faktum er desværre også, at langt flere projekter burde have set dagens lys. Dårlig styring, bøvl og bureaukrati har forsinket for meget.

Vi må også erkende, at de sidste års budgetforhandlinger er blevet voldsomt forstyrret og alt for domineret af økonomisk rod og totalt mangelfuld økonomistyring.

Vi arvede kæmpe underskud fra tidligere borgmestre, og vi lovede os selv, at der skulle styr på økonomien. Jeg har været glad for den opbakning, der har været i Økonomiudvalget, til at vise københavnere, at vi viser respekt for skattepengene ved stædigt at stræbe efter og kæmpe for en langt mere gennemskuelig og tidssvarende økonomistyring.

Jeg har samtidig været ved at gå ud af mit eget skind over de ufatteligt mange skeletter, hovsoplevelser, pludselige ekstraregninger, der er blevet præsenteret i selv samme Økonomiudvalg. Skeletterne rasler stadig væk ud i et omfang, jeg trods alt ikke havde forestillet mig. Det er tankevækkende, hvor mange af kommunes ressourcer, vi har måttet bruge på økonomisk genopretning, uden at vi er lykkedes med at få styr på økonomien alle vegne. Vi har fået taget fat på opgaven, vi har fået skabt orden her og der, men der er et stykke vej igen.

Set i det lys er det slet ikke godt nok, når vi politisk på den ene side er enige om at få en analyse af, hvordan vi kan modernisere og strømline den tunge og utidssvarende administration, men på den anden side ikke har mod og vilje til at træffe de beslutninger, der skal til for at fjerne os fra en administration, der fungerer på niveau med en veteranbil.

Sort på hvidt har vi fået at vide, hvordan vi kan nyttiggøre intet mindre end 1,3 mia. kr. om året ved at gribe i egen forvaltningsbarm. Indtil nu har vi kun kunnet blive enige om at effektivisere for 50 mio. kr., og det gør vi ved i det mindste at få styr på faktureringsprocesserne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

Ærlig talt, folk må i bedste fald tro, at vi er bindegale, og i værste og sandeste fald tænke, at vi da er dybt uansvarlige politikere. Vi burde demonstrere langt mere politisk mod til at modernisere Danmarks største arbejdsplads.

Jeg tror på, at København kan blive en by, hvor befolkningen oplever, at kommunen har styr på sine projekter og styr på økonomien. Men det er uden tvivl i mit sind, at en ændring af vores styreform er en helt klar forudsætning for, at det vil lykkes. Tung, dyr, dårlig styring og økonomisk rod bunder jo ikke i menneskeligt ondsind blandt politikere og embedsfolk i København. Nej, rodet bunder frem for alt i, at det organisatoriske er skruet galt sammen.

Efter anden verdenskrig sagde Winston Churchill de berømte ord: Demokrati er den værste styreform, bortset fra alle andre styreformer, som er prøvet gennem tiden.

Om styreformen i København er jeg sikker på, at han ville have sagt: København har den værste styreform – hvorfor dog ikke ændre den, når vi nu kender til bedre alternativer?

På mandag holder vi styreformskonference på Vartov. Jeg er glad for, at alle partiledere har meldt sig til, så vi åbent kan diskutere udfordringerne og bagsiderne ved styreformen. Vi har et ansvar for at tage fat på diskussionen over for de næste generationer af politikere, men ikke mindst har vi et ansvar over for ung som gammel københavner, der lige nu betaler regningen.

Ét er, at vi har bevæget eller ikke har bevæget os i vores egen lille rådhusverden. Noget andet er, hvordan København og samfundet omkring os har forandret sig, siden vi trådte ind her i Borgerrepræsentationen. I hvert fald som forsamling som helhed er det for os alle sammen 4 år siden.

Hvad er anderledes i dag? Ja, en slående og helt paradoksal udvikling har været, at de sidste års kæmpevækst samtidig har skabt større skel mellem rig og fattig. 20 pct. flere danskere kan de sidste år godte sig over at kalde sig rige. Samtidig er antallet af fattige steget med endnu større hastighed, så vi nu må konstatere, at vi har over en kvart million fattige i Danmark. En kvart million!

Mange af dem bor i København, for København er stadigvæk i top fem over de kommuner, hvor folk har de laveste indkomster. Husk på, at gennemsnitsindkomsten for en københavner kun er 210.000 kr. Fattigdomsundersøgelsen viste, at vi har familier i København, som må leve for det halve, når begge forældre er uden job.

Uligheden rammer altid børnene. Fattigdommen blandt børn har nået et omfang, så der potentielt set sidder et fattigt barn i hver skoleklasse i Danmark. Der sidder sikkert ikke nogen i Hørsholm, men der sidder mange i de københavnske skoler, og deres udsigter til at bryde den sociale arv er desværre stadigvæk for dårlige

Finanskrisen forstærker uligheden. Nord for København må man spare på én af sine ferier og på whiskyen. I København rammer krisen ved, at ikke mindst børnefamilier bliver sat på gaden. Vi får nok alle dagligt mails fra unge, ældre, enlige mødre, som er på knæ for at få hjælp, gældssatte og uden overblik over, hvordan de skal komme videre.

Nye barske vilkår rammer også arbejdsmarkedet. Konkurs og nedskæringer betyder, at gode intentioner om at skabe mangfoldige arbejdspladser, hvor den handicappede eller psykisk skrøbelige person også får lov til at føle ligestilling, pakkes ned i skuffen. Det gælder både i det private og i det offentlige. Senest har jeg læst om, hvordan fyringsrunderne i Hovedstadens Statsforvaltning her i København netop først ramte de flexjobansatte. Sådan er tankegangen i krisetider, som præger vores omgivelser lige nu.

De nye konjunkturer, fattigdomstendensen, en tiltagende råhed og udrensning på arbejdsmarkedet kalder på, at vi som politikere trods stramme budgetter holder et fast blik på at tage et socialt ansvar. Vi skal gøre, hvad vi kan for at bevare rammer for rummelighed, vi skal bekæmpe ulighed. Børn skal ikke lide under tilfældigvis at være født i en forkert konjunktur.

En anden råhed, som har ramt og ændret stemningen og følelsen af tryghed i København de sidste år, er selvfølgelig bandekonflikten. Konflikten har ikke bare én gang, men flere gange i år, nået nye

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

surreelle højder. Det er bekymrende, at unge drenge stadig væk søger ind i konflikten og den kriminelle løbebane. Samtidig er det utroligt vigtigt at huske på og hele tiden forsøge at minde omgivelserne om, at det jo trods alt er få rå nydanskere på den ene side over for rockerne på den anden side, der terroriserer Københavns kvarterer.

Det er ikke bare indvandrerne på Nørrebro, der skaber problemerne, som medierne ofte fremstiller det. Vi kender udmærket til nuancerne i diskussionen om bandeopgøret her i salen. Vi ved også, at langt det overvejende flertal af nydanskerne her i byen er velintegrerede mennesker, fordi integrationsarbejdet er en succes i København.

Vi er gået fra fem til to ghettoer. Næsten 10 pct. flere københavnere med anden etnisk baggrund er kommet i job. Malte leger med Muhammed i vores skoler og klubber, og arbejdsgiverne er glade for den nydanske arbejdskraft. Læg så mærke til, at arbejdsløsheden blandt indvandrere er steget med 37 procent, mens den blandt etniske danskere er røget i vejret med 120 procent. Den slags historier fortælles sjældent i den brede offentlighed, og slet ikke, når skuddene lyder på Nørrebro og der skal udpeges syndebugke.

Jeg har været glad for, at vi politisk i København har stået sammen om Sikker By-arbejdet og bevaret et fast fokus på fakta frem for at ride med på fordomsfuldhederne, når anklagerne fra visse ministre er fløjet gennem luften.

Jeg tænker stadigvæk på stormødet i Korsgadehallen i marts. Jeg tror, vi alle følte den unikke københavnerstemning den aften. Den emmede af vilje til at få Nørrebro tilbage på benene. Hvis politiet, som de nu har lovet, igen opbygger et ordentligt nærpolti på Nørrebro, tror jeg også på, at det kan lade sig gøre.

Der er dog ingen tvivl om, at vi politisk skal fortsætte og forstærke Sikker By-arbejdet, så vi sammen med politiet får stoppet fødekæden til banderne. København skal være en tryk by at bo og bevæge sig i dag og nat, og det uanset om man går rundt på Nørrebro, Østerbro eller på Amager.

I den positive ende er vi i dag i den fantastiske situation, at København lige nu høster stor international anerkendelse. Det er nyt. Et er, at København er blevet kåret som verdens bedste by at leve i. Noget andet er, at København lige nu tager teten i den internationale klimadiskussion op til klimatopmødet ved at pege på byernes rolle i bekæmpelsen af klimaudfordringerne.

København, Hopenhagen, som vi også har døbt det, er altså ikke blot vært for klimatopmødet, men dagsordenssættende ved at arrangere borgmestertopmødet. Det bemærkes og stadfæster vores internationalt positive omdømme. Borgmestertopmødet er allerede genstand for stor international interesse og respekt. Verdens helt store byer har tilmeldt sig de sidste uger. Det har de, fordi de tror på, at storbyerne med udgangspunkt i Københavns initiativ kan påvirke verdens stormagter.

World Outgames var det første arrangement i rækken af internationale begivenheder i København og en stor succes takket være Pia Allerslevs ihærdighed og engagement. Stemningen i byen var euforisk. Jeg er sikker på, at vi kan skabe en lige så bemærkelsesværdig stemning i København i forbindelse med klimatopmødet, som jo bliver min sidste store opgave som overborgmester.

Sidst vil jeg gerne fremhæve OECD's rapport om Københavns konkurrenceevne, som vi blev præsenteret for i januar i år. OECD slog fast, at København er en af Danmarks vigtigste vækstmotorer. 100 nye arbejdspladser i Københavnsområdet skaber 10 job i resten af landet.

København som vækstmarkør for hele Danmark er en banebrydende ny forståelse af København. Det er et perspektiv, som jeg mener bør præge og være med til at løfte vores arbejde og tankesæt i København både blandt politikere og blandt embedsfolk.

Den nye viden og dokumentation af hovedstadens kraft burde i høj grad også skubbe til den landspolitiske forståelse af og respekt for hovedstadens særlige betydning. Men næh nej, så nemt går det jo ikke i, alle skal være lige og have lige meget, Kommunal Danmark. Regeringen har endnu ikke villet lytte til OECD's utvetydige budskab om, at der er brug for særlige investeringer, en havnetunnel

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

f.eks., og brug for en national plan for hovedstaden, hvis vi på nogen måde skal gøre noget ved det faktum, at København i rollatorfart halter efter storbyer som Stockholm og Amsterdam.

Uanset om regeringen rykker sig eller ej, kan den politiske offentlighed dog i længden ikke bare ignorere OECD's pointer om, hvorfor det er vigtigt at få skabt en billigere boligmasse i København, hvorfor vi skal bekæmpe trængslen, eller hvorfor vi skal blive ved med at satse på mere faglighed i skolerne. Det gælder hele Danmarks udvikling.

Så lad os i København blive ved med at minde vores landspolitiske kolleger om Københavns særlige betydning for vækst og arbejdspladser i hele Danmark. Lad os også påtage os det ansvar, det er at styre motoren. OECD's diagnose af København må ikke gå i glemmebogen, men skal aktivt bruges i det politiske arbejde.

Det leder mig tilbage til dagen i dag, startskuddet for de forhandlinger, som for alvor viser København og Danmark, hvor vi vil hen, eller, for at blive i OECD's terminologi, forhandlingerne, som viser, hvordan vi vil smøre Danmarks motor. Jeg har allerede indikeret nogle af de centrale temaer, som jeg mener, vi har et ansvar for at sætte fingeren på, tidens tendenser og Københavns vilkår lige nu taget i betragtning.

Vi må ikke overse de sociale udfordringer, vi skal samle de sociale udfordringer i budgettet. Sidste år tog vi for alvor hul på kommunens sociale ansvar ved at afsætte en tredjedel af budgettet til den sociale indsats, ikke mindst for at forbedre vilkårene for psykisk syge og byens handicappede. Forpligtelsen fortsætter, selv om det ikke er nemt med årets budget, hvor bæltet er strammet ind.

Finanskrisen og faldende boligpriser har ikke ændret ved behovet for at satse på det almene byggeri. Flere års stop for at bygge alment betyder, at vi har et kæmpe efterslæb. Og vi har stadig væk et ansvar for at bygge bedre og billigere boliger til københavnere med almindelige indkomster.

Som alle vil vide, havde jeg gerne set 5.000 billige boliger. I mit stille sind spørger jeg nogle gange mig selv, om SF og De Radikale mon også gerne havde set – var det 25.000 eller 15.000 billige boliger, som I overbød med i sidste valgkamp?

Men uanset drillerierne er jeg glad for den brede tilslutning til boligpakke 1, som betyder, at vi allerede er i gang med at få bygget i alt 750 boliger, der er til at betale. Arbejdet skal fortsætte med boligpakke 2, som alle partier blev enige om før sommerferien. Med boligpakke 2 vil vi holde gang i en socialt bevidst og bæredygtig boligudvikling.

Igen i år skal byens børn være i centrum. I ved, at det betyder meget for mig, at vi får sørget for ordentlig mad til vores børn i vuggestuen, i børnehaven og på skolen. Bedre mad forbedrer fagligheden og er med til at bekæmpe ulighed blandt børn. Derfor er det vigtigt, at skolemadsordningen, EAT, kommer ud til de sidste skoler. Vi skal i gang med madordning i daginstitutionerne allerede fra næste år.

Med årets budget skal vi lykkes med, at der kommer pladser nok i vuggestuer, børnehaver og på skolerne. Vi skal vurdere behovet for nyt med et skarpt blik på, hvordan vi smartere udnytter den kapacitet, vi har.

Apropos OECD's advarsler om trængsel skal vi investere i den kollektive trafik. Mens vi venter på metroen, skal vi forbedre især bussystemet, så rejsetiderne bliver kortere, afgangene hyppigere og oplevelsen mere behagelig. Trafikinvesteringer vil være et af de konkrete tiltag, der gør København til en bæredygtig by.

I december vil alles øjne hvile på København som værtsby for statsledere og de 100 borgmestre, der kommer til byen under COP15, og borgmestertopmødet. Men et enigt BR har understreget, at vi med den ambitiøse klimaplan og et reduktionsmål på 20 pct. i 2015 også skal skabe langsigtede klimaløsninger.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

I budgetforhandlingerne vil jeg især lægge vægt på to forhold: omstilling af fjernvarmeforbrænding fra kul til biomasse og realisering af mulighederne for at opstille vindmøller i København. Det vil styrke vores troværdighed som miljømetropol og sikre, at København er helt i front på klimaområdet.

Trods vilkårene med bandekonflikten så viste tryghedsbarometeret os for nylig, at vores Sikker By-arbejde virker. Københavnerne føler sig generelt trygge i gaderne i dagtimerne først og fremmest, desværre ikke om natten. Og naturligvis er beboerne på Nørrebro og i Brønshøj-Husum mærket af de jævnlige skudsalver. Jeg vil gerne invitere til, at vi fortsætter Sikker-By-arbejdet og i fællesskab finder ud af, hvordan vi skærper indsatsen.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at jeg i år allerhelst ser, at vi får et bredt forlig. Årets forhandlinger er, som jeg startede med at understrege, særlige, fordi de er de sidste i rækken i denne valgperiode. Det skaber den lidt besynderlige situation, at vi beslutter et budget, som vi måske ikke selv skal arbejde under i den rolle, vi har nu. Det pålægger os et ansvar for at sikre mest mulig kontinuitet. Det vil gavne den næste samling af politikere, og det vil frem for alt også være godt for København.

Tak.

Anne Vang (A): "Flyt til Ballerup" – det er en noget speciel start på en københavnsk budgettale, men sådan lød beskeden til en af mine bedste veninders far. Han stod i juleferien på ski, faldt og brækkede halsen. I dag har han kæmpet i et halvt år med genoptræningen. Han sidder i rullestol og familien er ved at indstille sig på tanken om, at han måske aldrig kommer til at gå igen.

Jeg er kommet meget i deres hus i Brønshøj, hvor jeg er vokset op. Martin, det hedder min venindes far, har selv bygget huset, og de har boet der i næsten 30 år. De holder rigtig meget af det hus, måske fordi det ligger tæt på Martins arbejde som ingeniør i København, tæt på Karens, Martins kone, min venindes mor, tæt på hendes arbejde som sygeplejerske i København, tæt på deres tre voksne børn, som alle sammen også bor i København.

Nu skal de til at flytte. Lægerne på Hornbæk gav dem en besked, som ikke var til at tage fejl af: Flyt, flyt til Ballerup. Københavns tilbud til handicappede er alt, alt for dårligt. Det er stort set umuligt at få en midlertidig handicapbolig, sagde lægerne, og køen til hjælpemidler er alenlang.

Jeg tror ikke, jeg kan beskrive, hvor ked af det den historie gjorde mig. Kære kollegaer. Vi er ansvarlige for udviklingen i en by, hvor mennesker med handicap får at vide, at det nok er bedre at flytte, fordi vi simpelt hen ikke prioriterer dem højt nok.

Kære kollegaer. Vi sidder 55 mennesker her i dag, som formodentlig alle sammen bliver berørt af sådan nogle historier, for vi kan jo godt forstå, hvor svært det må være at miste sin førlighed. Jeg tror ikke, der er nogen af os, der ønsker, at en familie så oven i købet skal få besked om, at det er bedre at flytte fra det sted, de har boet hele deres liv, fra vores by.

Kære kollegaer. Jeg mener ikke, vi kan acceptere, at det er sådan. For lægerne på Hornbæk har sådan set ret: København prioriterer ikke de handicappede særlig højt. Vi bruger meget færre penge på de handicappede og socialt udsatte end andre kommuner i Danmark. Det er simpelt hen ikke godt nok.

Det ville selvfølgelig være rigtig dejligt, hvis det var et udtryk for at vi simpelthen bare var bedre til at bruge pengene, at vi fik mere for dem og derfor kunne tillade os at sætte færre penge af. Men sådan er det ikke. Handicappede og socialt udsatte har ikke gode nok vilkår i København. Det skal vi lave om på. Vi kan ikke være andet bekendt, slet ikke i en by som København, der ynder at kalde sig rød by.

I år har vi brug for flere penge til socialområdet, fordi der er en masse bevillinger, der falder bort. Men det er ikke nok. Socialdemokraterne går til budgetforhandlingerne med et ønske om at give socialområdet, særligt handicappede og socialt udsatte børn, et løft.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

Det gjorde vi også sidste år. Vi er glade for, at vi endte med et budget, hvor en tredjedel af pengene gik til det sociale område, og det var godt. Men det kan stadig blive meget bedre.

Jeg læste for lidt siden noget af den danske digter og filosof Villy Sørensen – jeg var lige ved at sige Villy Søvndal. Han siger, at det er godt, at vi har fået det bedre, men det var bedre, hvis vi havde fået det godt.

Jeg mener ikke, at vi kan bruge sidste års fokus på socialområdet som undskyldning for ikke at prioritere det i år. Vi er stadig langt fra i mål.

Som en anden dansker, der heller ikke er helt tabt bag af en vogn, har sagt, skal vi have respekt for København. Jeg mener, at det er udtryk for respekt for københavnernes at tro på, at københavnernes gerne vil prioritere de handicappede og socialt udsatte, og at det i øvrigt også giver mening lige før en valgkamp, selv om de ikke er så mange, selv om de ikke råber så højt, fordi de har behov for det.

Socialdemokraternes anden store prioritet er børnene. Børneområdet har fået over 2,5 mia. kr. mere alene i den tid, jeg har siddet her i Borgerrepræsentationen. Jeg tror egentlig, hvilket jeg nærmest kan få bekræftet ved at kigge ud over forsamlingen, at vi er ganske mange herinde, der er pænt trætte af at bruge hovedparten af alle nye kroner på børneområdet. Jeg tror sådan set ikke, det er, fordi vi ikke vil bruge pengene på børnene, det vil vi jo gerne, men det er, fordi pengene ikke går til mere kvalitet. Det er, fordi pengene går til at dække nye underskud på området igen og igen og igen. Det er frustrerende, at der stadig ikke er styr på det.

Alligevel er vi som Socialdemokrater parate til at prioritere området i år igen. Vi har i København flere børnefamilier end nogensinde før, og det skal vi være glade for. Men det betyder også, at en alt for stor del af børnefamilierne oplever ikke at kunne få passet deres børn. At sørge for, at folk kan få passet deres børn, er en af de mest grundlæggende ting, en kommune skal sørge for. Det skal bare være i orden.

Det er sundt for børn at gå i vuggestue og børnehave. Der er en grund til, at vi hele tiden taler om at få flere indvandrere til at komme i vuggestuen og børnehaven, hvor de kan lære dansk og møde andre børn.

Så er det også sådan, at dagpasning er en helt grundlæggende forudsætning for ligestillingen. Det er desværre sådan, at der ikke er ligeløn endnu, mændene tjener stadig mest. Så hvis man som familie skal vælge, hvem der skal blive hjemme og passe den lille ny, hvem bliver det så? Det bliver kvinden. Der skal simpelt hen være et tilstrækkeligt antal vuggestuer og børnehaver. Det skal vi tage op i årets budget, også selv om vi politikere er trætte af, at der igen og igen opstår underskud på området, for det er jo sådan set ikke børnefamiliernes skyld, at de underskud opstår. Børnefamilierne skal kunne regne med Københavns Kommune.

Derfor mener jeg, at vi sammen må sætte os to ting for, gerne med et meget bredt flertal her i Borgerrepræsentationen. For det første skal vi se på, hvordan vi løser problemet på kort sigt, og for det andet lave en plan for fleksibilitet og mere styr på børneområdet, så vi ikke igen og igen bliver overrasket af, at der kommer flere børn.

Flere vuggestuer og børnehaver er ikke den eneste ting på børneområdet, der kræver budgetmæssig opmærksomhed. Det gør maden i vuggestuer og børnehaver også. I foråret fik regeringen en ganske lys idé. Den lovede et sundt måltid mad midt på dagen til alle Danmarks vuggestue- og børnehavebørn, eller måske snarere deres forældre.

Jeg er normalt ikke vildt begejstret for regeringens ideer. Senest har regeringen med skattereformen brugt enormt lang tid på at forklare, at de rige arbejder bedre, hvis de bliver rigere, og at de fattige arbejder bedre, hvis de bliver fattigere. Det er en meget mærkelig idé, synes jeg, som om mange andre af regeringens ideer. Men lige den her med børnemaden er god. Børn, der har fået et sundt måltid mad, lærer meget bedre. Det mener jeg burde være alle børn forundt og ikke kun dem, der har resourcesterke forældre, der jonglerer med madpakker og vanter og skiftesko rask væk.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

Så jeg var ret begejstret for regeringens planer, indtil jeg hørte, at de var finansieret med omtrent en tiendedel af de penge, der er behov for.

Jeg lavede dengang en joke om, at regeringen måske tænkte, at den også havde en strategi for bekæmpelse af fedme blandt børn, den var også underfinansieret. Hvis den nu slog de her to ting sammen, så vupti, med et måltid mad, som var meget, meget lille, kunne man måske undgå at bruge penge på strategien til bekæmpelse af fedme blandt børn.

Heldigvis skete der det, at regeringen afsatte lidt flere penge, hårdt presset i kommuneforhandlingerne. Det var stadig langt fra nok, og der er f.eks. slet ikke penge til at forbedre køkkenfaciliteterne rundt om i institutionerne. Det er sådan set lidt paradoksalt, fordi man jo skulle tro, at det var børnelærdom, at man skal have et køkken for, at man kan lave mad.

Derfor bliver vi nødt til at sætte penge af til opgradering af køkkener i budgetforhandlingerne. Hos Socialdemokraterne har vi indset, at der i årets budget formentlig ikke er penge nok i årets budget til, at alle vuggestuer og børnehaver kan få penge til køkkener, hvor de kan lave maden selv, vi kommer nok ikke helt i mål. Men vi bliver nødt til at finde nogle penge, så vi i hvert fald kommer i gang med at gøre køkkenerne bedre, ligesom vi bliver nødt til at finde nogle penge til drift af madordningen.

Regeringen har foreslået, at vi kan gøre én ud af to ting i kommunerne, når nu de selv ikke har sat penge nok af. Den første ting er, at vi kan lave en meget skrabet ordning, en ordning, hvor man fjerner børnenes frugt og eftermiddagsmåltider, nu hvor de får frokost. Det synes vi som Socialdemokrater er en enormt dårlig idé. Så siger man til forældrene: I skal ikke bøvl med at lave frokostmadpakker til kl. 12, til gengæld skal I lave madpakker, som børnene skal spise kl. 3 eller 4. Det giver jo ganske, ganske dårlig mening.

Vi vil have en kvalitetsordning, vi vil have en ordning, hvor der både er frugt, frokost og eftermiddagsmad, og vi vil også have en ordning, hvor Madhuset fortsætter sit gode arbejde, så maden er lækker nok til, at børnene gider spise den.

Den anden mulighed, regeringen har foreslået os, det er, at vi kan sætte taksterne op for at have sit barn i daginstitution. Som Socialdemokrater har vi sådan set ikke noget imod det på børneområdet. Jeg tror, hvis jeg var forældre til et barn i børnehave, ville jeg nok være glad for at skulle betale 500 kr. om måneden for så til gengæld ikke at skulle fedte med en madpakke. Og for de københavnske børnefamilier, der ikke har råd til det her, findes der faktisk en rigtig glimrende fripladsordning, så de ikke skal betale.

Til gengæld er vi hos Socialdemokraterne ikke meget begejstrede for, at vuggestuebørnene skal betale mere, de får jo mad i forvejen i København. Vi vil gerne arbejde for, at det ikke bliver dyrere at gå i vuggestue i København.

Så for at sammenfatte: Vi går til budgetforhandlingerne med et ønske om en madmodel, hvor der er et løft til køkkenfaciliteterne, at vi kommer et stykke ad vejen, fuld forplejning og en takststigning til børnehaverforældrene. Den model kommer til at koste nogle penge i budgettet. Vi håber, at I andre partier gerne vil være med.

Vi håber, at I også gerne vil være med til en udbygning af Sikker By-indsatsen. Vi var rigtig glade for, at det var et bredt flertal af partier, som overborgmesteren også har sagt, der satte sig for at gøre en indsats for at gøre København til en mere sikker by.

Jeg tror, at vi alle sammen har været rystede over at se, at København er blevet mere og mere rå. Det er både tragisk og forstemmende, at vi lever i en tid, hvor unge mennesker kan finde på at brænde biler og fritidshjem af, hvor man kan finde en håndgranat på en københavnsk legeplads, hvor der er skyderier i gaderne. Det er klart, at når vi har at gøre med dybt kriminelle mennesker, så er det en politiopgave, og politiet hører under justitsministeren.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

Vi kan også se, at udviklingen i København er en del af en generel tendens; der er også skyderier i Vollsmose og i Greve. Faktisk er Ålborg og København de to byer i Danmark, hvor kriminaliteten stiger mindst, har jeg fået at vide af socialborgmester Mikkel Warming. Derfor er det klart, at der er brug for en national indsats, der er brug for politiet, kommunerne kan ikke klare det her alene.

Men selv om vi ikke kan klare det alene, så skal vi gøre, hvad vi kan. Det tror jeg, at vi alle sammen her uanset partitilhørsforhold er opsatte på, for vi kan ikke have, at København bliver mere og mere rå, for vi ikke vil have, at København bliver mere og mere utryg.

Derfor besluttede vi os alle sammen for knap to år for at få udarbejdet en rapport, der skulle vise, hvor god Københavns kriminalpræventive indsats egentlig var. Den var ret god, men der var behov for mere.

Der var behov for at sætte hårdt imod hårdt i forhold til de allermest kriminelle unge. Derfor etablerede vi Den Korte Snor, hvor vi mandsopdækker kriminelle unge og unge i farezonen. Der var behov for at sørge for, at de truede unge fik sig en 9. klasse, og at vi ikke tabte dem i systemet. Derfor etablerede vi Second Chance-forløb. Der var behov for ikke at tabe de unge i systemet, når de fyldte 18. Vi etablerede SSP+ for de 18-23-årige, og der var behov for at give de unge et alternativ til at hænge på gaden, for nye klubtilbud og udvidede åbningstider i idrætsanlæggene.

Vi kom rigtig, rigtig godt i gang med de penge, vi satte af sidste år, men der er behov for mere. For Socialdemokraterne er det vigtigt at sørge for tilstrækkeligt med penge til, at vi kan fortsætte Den Korte Snor og de andre projekter, jeg har nævnt. Politiet har været rigtig glad for dem, de virker, og selvfølgelig skal de fortsætte.

Men det er også vigtigt for os at blive ved med at udbygge fritidstilbuddene til de unge, så de har et alternativ til at hænge på gaden. Hvorfor ikke holde skoleidrætshaller og svømmehaller åbne i weekenden?

Jesper Christensen, Socialdemokraternes gruppeformand, har fortalt mig om en søndag, hvor han går forbi Tingbjerg Svømmehal. Det er en svømmehal, der hører til skolen, og derfor står den gabende tom, den er simpelt hen lukket. Lige ude foran svømmehallen hænger der nogle unge, der ikke har noget som helst at lave. Det er jo for dumt, at de bruger deres tid ude foran på at lave ballade, i stedet for at svømme baner inde i svømmehallen. Det er rigtig vigtigt at udbygge og vedligeholde idrætsanlæggene i København, men det er endnu vigtigere at udnytte dem, vi allerede har, ordentligt.

Jeg gik selv en tur med Harun fra Nørrebro Politistation rundt i Blågårdsgadeområdet her for nylig. Jeg var bl.a. oppe og se den nye klub, som vi har bevilget penge til. Den er superfin, computere, internet, lædersofaer, hvor man kan hænge lidt ud, de er ret vilde med stedet. I medborgerhuset fortæller de, at det har fjernet de unge fra gaden, de hænger ikke så meget der, de er oppe i klubben.

Så gik vi over på den anden side af Nørrebrogade, over ved Guldbergs Plads, og der hænger de unge stadig ude på gaden uden noget at lave. Jeg har også været ude i Akacieparken, hvor Bodil, der var superaktiv i den almene forening, sagde: Hej, der er brug for noget her. For nylig besøgte jeg Urbanplanen, hvor de også sagde: Hej, der er brug for noget her. Jeg tror ikke, der er nogen tvivl om, at der er brug for flere tilbud til unge mennesker i København.

Guldbergsgade, Akacieparken, Urbanplanen er bare nogle af de steder, hvor der er behov for en ekstra indsats. Jeg håber på, at vi kan komme lidt længere i budgetforhandlingerne for 2010, og at der vil være bred politisk enighed om en Sikker By-pakke 2.0, kan vi kalde den.

Den brede politiske enighed, som jeg tror, vi alle sammen håber at opnå på Sikker By-området, det er faktisk en enighed, vi allerede har opnået på boligområdet. Jeg var helt utroligt glad, da det lykkedes at samle alle partierne om en boligpolitisk aftale i foråret. Aftalen er især vigtig, fordi den sætter gang i det almene byggeri. Vi er mange, der har været kede af, at København var ved at udvikle sig til en by med ejerboliger, en by kun for de rige. Vi er nogle, der har kæmpet for, at det skulle holde op

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

med at være sådan, for at gøre København til en by med plads til almindelige mennesker uden ghettos, det være sig sociale ghettos eller velhavenklaver.

I foråret lykkedes det at få en bred aftale på plads, og den er fantastisk vigtig for byens udvikling. Hvis vi finder penge til at sætte gang i det almene boligbyggeri, kan vi sikre, at Københavns nye byområder i fremtiden har et varieret boligtilbud. Det skal man altså ikke undervurdere betydningen af.

Vi snakker rigtig, rigtig meget om københavnermodel herinde i Borgerrepræsentationen og om blandede skoleklasser, om, at indvandrerbørn og børn med etnisk dansk baggrund skal gå i skole sammen, og om, at der er behov for bussing osv. Men man kan også spørge sig selv: Hvorfor gør de egentlig ikke det i dag? Det gør de ikke, fordi vi ikke har en blandet by. Det gør de ikke, fordi vi ikke har en by, hvor forskellige mennesker bor sammen og derfor også går i skole sammen, når man er barn.

Det er nu, vi kan være med til at sikre, at fremtidens byområder i København er blandede. Det er nu, vi kan være med til at sikre, at børn fra forskellige samfundsgrupper i fremtiden bor sammen, går i skole sammen, går i daginstitution sammen osv. uden brug af skolebusser, uden brug af bussing, simpelt hen fordi de bor sammen.

Det er derfor, jeg mener, at boligpolitik er så sindssygt vigtig, det er derfor, jeg mener, vi skal rykke nu, det er nu, markedssituationen er der til at bygge alment. Det er nu, alle ansøgningerne kommer ind. Derfor er det også nu, vi som kommune skal sætte penge af til at komme ud over stepperne. Det sikrer boligaftalen, ligesom den sikrer bad og toilet i de almene boliger, der mangler, ligesom den sikrer en strategi til at gøre udsatte boligområder mere trygge, f.eks. via øget belysning. Det eneste, der mangler nu, er penge. Sådan er det ofte. Jeg håber, at vi finder dem i årets budget.

Den sidste socialdemokratiske prioritering, jeg vil nævne i dag, er den kollektive trafik. Jeg ved ikke, om I før har hørt de tal, som jeg vil nævne lige om lidt. Hvis I ikke har, bliver I måske chokerede. Det blev jeg i hvert fald, da jeg hørte dem.

Sagen er den, at vejnettet siden 80'erne er blevet udvidet med 80 pct. i Danmark, mens den kollektive transport har status quo. Der er blevet lavet noget, f.eks. metro, men der er samtidig blevet nedlagt skinnenet. 80 pct. udvidelse af vejnettet, status quo for den kollektive transport, så er det sgu ikke mærkeligt, at danskerne ikke prioriterer den kollektive transport, når nu hele systemet er groft underprioriteret.

Sådan mener jeg ikke, at det skal være i København. Hos Socialdemokraterne vil vi en anden udvikling. Vi vil et hurtigt, effektivt og smart kollektivt system. Det er godt for miljøet, det er godt for mobiliteten, og så er det også socialt ansvarligt.

I budgetforhandlingerne vil vi gerne se på en plan for, hvordan vi gør bustrafikken smartere og styrker de ruter, hvor der er rigtig mange passagerer. Vi håber, I vil være med.

Jeg glæder mig rigtig meget til at høre jeres taler. Jeg glæder mig også til at høre Socialdemokraternes ordførere på de forskellige områder uddybe vores prioriteringer, og så glæder jeg mig selvfølgelig aller mest til nogle forhåbentlig konstruktive forhandlinger.

God debat i dag!

Borgmester Pia Allerslev: Jeg blev glad, da jeg så Berlingske Tidende i går. Her fremgik det nemlig, at Socialdemokraterne lægger op til at samle så mange partier som muligt bag næste års budgetforlig.

Min glæde skyldtes ikke kun, at samarbejde i hvert fald i min verden nu engang er at foretrække frem for frugtesløse konflikter, men også fordi vi står over for nogle store udfordringer i København de kommende år, og her vil det være en fordel, hvis flest mulige partier bakker op om budgettet, som det var anført i avisen af den politiske ordfører, Anne Vang.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

For problemet er jo groft sagt, at det ikke længere går helt så godt i København, som det har gjort. Børnepasningen sejler, bandekrigen raser, og finanskrisen trækker også her i vores hovedstad nogle dystre spor, som får drastiske konsekvenser for mange københavnere. Derfor står vi virkelig over for udfordringer, der bør løses via bredt samarbejde og ikke flere ørkesløse rådhuskænderier, som kun medfører én ting, nemlig øget politikerlede.

Men indimellem er jeg faktisk kommet noget i tvivl om, hvorvidt der rent faktisk er grund til at glæde sig over den socialdemokratiske udmelding fra i går. I hvert fald kan jeg ikke sige mig fri for at have lidt et indtryk af, at Socialdemokraterne taler med to tunger. For hvis Socialdemokraterne virkelig er så forhåbende på at samarbejde, så forstår jeg ikke, hvorfor Socialdemokraterne anført af overborgmesteren, den nye spidskandidat og den politiske ordfører nu er i gang med, i fuld gang med, skulle jeg måske sige, at iscenesætte et stort og gedigent stykke spin om, hvor svært og vanskeligt alting er i København på grund af styreformen.

Stop nu med det pjat, lad nu være med at bruge tiden på at finde på dårlige undskyldninger for alt det, I ikke har fået succes med, og træk i stedet for i samarbejdstøjet. Sagen er jo ganske enkelt, at styreformen her i landets hovedstad kun udgør det problem, som den til enhver tid siddende overborgmester gør den til.

Jeg har ingen erindringer om, at Socialdemokraterne under ledelse af den daværende overborgmester, Jens Kramer Mikkelsen, i hans dog 16 års embedsperiode gik og talte om, at styreformen var et stort, stort problem. Men nu er det altså pludselig blevet til det helt store spørgsmål. Selv journalisterne begynder at tro på, at vi rent faktisk her på Rådhuset har syv forvaltninger siddende, der alle sammen laver akkurat det samme. Det er jo direkte misinformation, som kun er med til at øge alle de negative fordomme om, hvordan vi styrer den her by.

Men i retfærdighedens navn vil jeg også ile med anerkendelse, når vi mærker og oplever det gode samarbejde. Det gjorde vi i forbindelse med sidste års budgetforhandlinger, der som bekendt endte med et VOKS-forlig. Jeg vil gerne takke overborgmesteren og de øvrige socialdemokrater for et rigtig godt, i den forbindelse godt og konstruktivt samarbejde.

Udfordringerne i år er ikke blevet mindre. Finanskrisen presser os, arbejdsløsheden stiger, skatteindtægterne daler, og for at sige det ligeud, så kan det godt være, Københavns økonomi ser meget godt ud, men som overborgmesteren også sagde, så er der ikke mange penge i budgettet at rutte med, når vi nu lægger det for næste år.

Venstre i København mener stadig, at det skal være sjovere, billigere og bedre at være københavnere. Det er klart, at når tiderne bliver ugunstige, så stiller det større krav til vores politiske håndværk, for prioriteringerne bliver sværere, når nogle må undvære til fordel for andre.

Nu er det ikke, fordi det er god Venstrepolitik at gå ud og låne penge til forbrug, og det er heller ikke min anbefaling her. Men jeg opfordrer til, at Københavns Kommune ikke desto mindre går ud på lånemarkedet og låner det, der skal til, op til de 400 mio. kr., som vi kan. Det vil gøre det muligt for os at opretholde niveauet for den store og særdeles vigtige genopretningsplan, vi fik sat i søen i 2006. Samtidig bliver omkostningerne ved at låne mindre, end hvis vi ikke lånte noget og lod stå til med genopretningen. Så vi låner altså ikke til forbrug, men til at genoprette og til at holde fast i vores anlæg.

Sagen er, at genopretningsplanen nærmer sig sit udløb, og hvis efterslæbet skal indhentes, skal vi til næste år afsætte 89 mio. på idrætssområdet og 94 mio. kr. på skoleområdet. Hvis vi ikke gør det, så vil jeg bare komme med et enkelt lillebitte eksempel som bevis på, at mange af vores anlæg kommer i store problemer. Bowlingbanen i Grøndalscentret har fået et påbud om, at hvis ikke der sker yderligere renoveringer for 1 mio. kr. – det lyder ikke af meget, men det er det dog for dem – så må banen simpelt hen lukke. Det er den slags problemer, vi også står med i København anno 2009.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

Ingen er sikkert i tvivl om, at jeg gerne gør opmærksom på, at ansvaret for det svigt, der gennem mange år har ramt sportsområdet i København, skyldes Socialdemokraternes forsømmelser. Men mit vigtigste budskab i den forbindelse det er i dag, at trods et meget stramt budget må vi ikke én gang til begå den store dumhed at fravige den succesfulde strategi for nedbringelse af vedligeholdelses- efterslæbet, som nu for alvor begynder at have en mærkbar effekt. Hvis vi fraviger nu, så påfører vi fremtidige generationer dårligere service, og det kan vi simpelt hen ikke være bekendt. Københavner- nes velfærd står og falder med, at vi får rykket København op i superligaen, hvad angår sports- og kul- turfaciliteter.

Samtidig er det en særskilt pointe, at der skal afsættes midler både til banerenoveringer og til åb- ning af havnebade, hvis ikke de penge, vi allerede har anvendt, skal være spildt. Det vil i sig selv være en meget uansvarlig måde at bruge københavnernes skattepenge på.

Men det giver sig selv, at renovering ikke er nok, hvis vi skal op i den superliga, jeg talte om før. Der skal bygges nyt, og det skal der gøres adskillige steder i byen. I den forbindelse har vi i Kultur- og Fritidsudvalget arbejdet med en investeringsplan på 1,9 mia. kr. frem mod år 2020.

Nogle af de andre ting, som vi også skal have gjort, og som der også skal være råd til, det er, at vi skal have bygget en ny folkeskole ude i Ørestad City. Hvis vi ikke finder de nødvendige anlægs- og driftsmidler til det nye bibliotek derude, så bliver skolen altså bygget uden et bibliotek. Hvis det sker, så er det for mig intet mindre end en katastrofe, for så har vi endnu en gang intet lært af fortidens syn- der. Hver gang vi etablerer nye bydele, så er det blevet gjort uden at indtænke idræt og andre rekreati- ve anlæg, kulturhuse og andet godt. Det må vi kunne gøre bedre.

En andet og meget presserende område er en renovering og modernisering af byens største biblio- tek, Hovedbiblioteket. Her taler vi altså om en investering på 105 mio. kr. over 4 år, og der skal træf- fes en beslutning, gerne allerede i år.

Et spareforslag, som jeg lige vil nævne, kan også ses i lyset af fortidens synder, eller skal jeg kal- de det for uindfriede valgløfter. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at overborgmester Ritt Bjerre- gaards løfter om de 5.000 billige boliger aldrig blev til virkelighed. Ikke desto mindre så ligger der stadig væk i økonomiforvaltningen en masse reservationer på en masse grunde, nogle af dem, javel, skal bruges på boligpakke II, men nogle af grundene kunne jo altså også udlejes til anden side, indtil vi når dertil. Drop nu tanken, forhåbningerne om de billige boliger i overborgmesterens perspektiv, drop det nu, én gang for alle. Hvorfor skal københavnere gå og betale reservationsbudsleje til et projekt, der aldrig bliver til noget?

I samme ombæring bliver jeg desværre også nødt til at pege på Madhuset. I Venstre er vi faktisk ikke de store tilhængere af, at det her projekt fortsætter. Her er først og fremmest tale om et personligt prestigeprojekt for overborgmesterens egen profilerings skyld. Samtidig er der tale om en ny kommu- nalbureaukratisk knopskydning, som øger mangelen på indsigt, men som i vores øjne ikke er den bed- ste måde at forbedre københavnernes madvaner på. Vi vil gerne have fokus på det. Vi vil bare ikke have, at det skal være en ny stor bureaukratisk kolos, der går rundt med løftede pegefingre.

Som I ved, så betød sidste års budgetforlig jo også, at københavnere fik lov til at beholde lidt flere af deres egne penge. Vi i Venstre fik en af vores mærkesager igennem med en nedsættelse af skatten. Lavere skatter vil altid være en central del af Venstres politik, men omvendt så er vi altså også så realistiske i vores syn på verden, at vi ikke har nogen planer om at sænke skatten i København næ- ste år. Det har vi simpelt hen ikke råd til, hvis vi skal bevare det serviceniveau, vi skal have i dag.

Presset på vores økonomi skal ikke få os til at handle i panik eller med hovsæløsninger. Men det giver os en rigtig, rigtig god grund til nu at undersøge, hvad vi egentlig ligger inde med af ejendomme, som det sådan set ikke er en naturlov, at Københavns Kommune ligger inde med. Vi ejer f.eks. et klo- ster, vi ejer en campingplads, vi ejer et vandrerhjem. Hvad skal vi dog med dem? Jeg tror i hvert fald ikke, at københavnere har en forventning om, at vi som kommune skal eje den slags ting, som slet

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

ikke har nogen som helst betydning for den primære service på de centrale områder, hvor vi som kommune har en pligt til at levere en ordentlig service til alle københavnere.

Derfor så vil jeg også opfordre til, at vi får skabt et overblik over, hvad der kan sælges, og hvad det vil give af penge i kommunekassen. Og det giver sig selv, at det provenu, som vi kan få ind, selvfølgelig skal bruges til bedre service og flere renoveringer.

I Venstre mener vi også, at København skal have endnu mere liv i gaden med flere idræts- og kulturfaciliteter. Derfor mener vi også, at der er nødt til at blive skabt mere liv på havnefronten. Så mens vi sælger overflødige ejendomme, bør vi samtidig f.eks. tilbyde at overtage bolværket i havnen fra private. I dag ønsker alle jo mere liv, men ingen vil have det lige i deres baghave. Så et konkret forslag fra Venstre bliver, at Københavns Kommune overtager ejerskabet af bolværkerne for nul kroner, men til gengæld overtager forpligtelsen til vedligeholdelsen.

Der er slet ikke nogen tvivl om, at vi kan spare rigtig mange penge på administrationen. Socialdemokraterne har oven i købet, lige for nylig endda, beskyldt os borgerlige for ikke at ville være med til at rydde op. Men lad mig prøve at sige det én gang til: Intet kan være mere forkert. Det er også derfor, at VOK i dag har fremlagt en plan for, hvordan Københavns Kommune kan spare 150 mio. kr. med reelle, gennemtænkte besparelser, så vi får mindre bureaukrati og mere velfærd. Samtidig mener vi, at besparelsen skal overflyttes til mere borgernær service.

Vi mener simpelt hen ikke, at overborgmesterens udspil har været hverken godt nok eller ambitiøst nok. Derfor fremlægger vi denne plan, og vi håber, at alle partier vil medvirke i en konstruktiv dialog, så vi i fællesskab kan få skåret noget af det overflødige fedt væk til gavn for dem, som vi i bund og grund er her for, nemlig københavnere.

I samme ombæring vil jeg også fremlægge et forslag om en forbedret bekæmpelse af socialt bedrageri. Hvis vi investerer bare 1 mio. kr. mere i flere kræfter på dette område, så kommer pengene dobbelt hjem igen til fordel for alle de borgere, der ikke snyder fællesskabet. Samtidig er jeg ikke i tvivl om, at vi kan blive meget bedre til at arbejde mere på tværs af forvaltningerne i denne indsats. Det bliver gjort i nogle områder, men der er behov for at gøre det endnu bedre.

Vi skal også søge mere konkurrence, ikke fordi vi nødvendigvis skal udlicitere opgaver for enhver pris. Det kommer måske som et chok for nogle, at Venstre ikke altid vil udlicitere opgaver for enhver pris. Men vi skylder i det mindste københavnere, at vi har styr på, hvordan vi får opgaverne udført bedst og billigst. Derfor skal Københavns Kommune konkurrenceudsættes på mange flere opgaver. Det vil simpelt hen føre til bedre og billigere service for vores borgere.

Konkurrencen kunne især være god at få afprøvet på hele jobområdet. Krisen betyder, at antallet af ledige københavnere desværre igen stiger. Her må vi være vores opgave voksen og afbøde de værste skadevirkninger ved at levere en så effektiv og målrettet hjælp som muligt til dem, der bliver ramt af arbejdsløsheden. Og så er det for mig ikke så afgørende, om opgaven løses i offentligt eller privat regi. Jeg vil bare være sikker på, at den løses bedst og billigst.

Vi trænger til mere konkurrence, og på den måde bærer kommunen jo desværre også præg af et århundredgammelt socialdemokratisk overherredømme, hvor bureaukratiet vokser mere end effektiviteten.

Børnepasningsområdet er jo desværre et område, hvor det halter, ikke bare med at styre budgetterne, men også med servicen. Pasningsgarantien er altså mere en formel end en reel pasningsgaranti, vi taler om her. Her virker det som om vi tror, at borgerne er til for vores skyld og ikke omvendt. Derfor skal pasningsgarantien selvfølgelig være reel og tage udgangspunkt i forældrenes ønsker og behov.

Vi vil derfor også gå til budgetforhandlingerne og kræve rabat til de forældre, der ulykkeligvis ryger ud over 4-kilometers-grænsen, så de bliver kompenseret for, at den kommunale ydelse ikke er i top.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

Samtidig går Venstre ind for en opbremsning i taksterne for at få passet børn i København. Vi ligger i forvejen i den dyre ende, men man må sætte alt ind på at spare penge, hvor vi kan, i stedet for at pålægge forældrene nye udgifter.

Vi kunne f.eks. spare rigtig mange millioner kroner på de ekstra penge, som vi betaler til daginstitutioner med trapper, elevatorer eller kæledyr. Vi bliver nødt til at gøre op med de gamle, velerhvervede rettigheder, som nogle institutioner har fået gennem årene. De penge, vi sparer på de her institutioner f.eks., skal selvfølgelig bruges til at bygge nye og tidssvarende daginstitutioner, hvor forældrene kan få passet deres børn, og hvor børnene kan opleve den tryghed, der er nødvendig. Vi vil gerne bygge nye institutioner, gerne via et OPP-samarbejde, og mest af alt meget gerne meget mere fleksible institutioner end dem, vi har i dag.

Også på skoleområdet ser vi et stort behov for især én ændring: Lad os nu få indført den sprogscreening ved skolestart. Jeg har gennem længere tid noteret mig, at her er Socialdemokraterne endelig ved at nå frem til den holdning, som Venstre i København har haft de seneste 8 år, nemlig at det vil være fornuftigt, at man ved skolestart gennemfører en sprogtest, og at man herefter tager de børn, der har de største faglige problemer, og fordeler dem på andre skoler. Det vil for alvor være med til at genindføre fagligheden i skolerne, og det har vi et stort behov for. Så imens vi venter på Anne Vangs ønsker om at gøre op med boligsituationen, så synes jeg faktisk, at borgmester Bo Asmus Kjeldgaard og alle vi andre herinde må få sat gang i noget, hellere i dag end i morgen. Jeg kan ikke se, hvad vi venter på.

Til slut et par ord om bandekrigen. Generelt er København en sikker by at leve i. Kriminaliteten er langt lavere end i byer som Stockholm, Berlin og Oslo. Men det ændrer ikke ved, at den verserende bandekrig er fuldstændig grotesk, ulidelig og uacceptabel for alle os uskyldige og lovlydige københavnere.

Jeg tror, at de fleste af os her i salen godt ved, at bandekrigen er meget mere kompleks, end det lyder, og når man hører nogle af de noget populistiske holdninger til sagen, der indimellem lyder fra Christiansborg – ingen nævnt og ingen glemt – så kan jeg jo se, at Københavns Kommune får rigtig mange tæsk i offentligheden, tæsk, der mere baserer sig på fordomme og populisme end reel viden.

Det er næsten udelukkende voksne kriminelle over 18 år, der løber rundt og skyder. Indtil videre har vi i kommunen faktisk haft succes med at holde unge under 18 år ude af konflikten. Den indsats skal skærpes, samtidig med at vi skal øge fokus på dem, der er over 18 år.

Men det er også vigtigt at understrege, at bandekrigen først og fremmest er en politimæssig udfordring, og så skal vi gøre alt, hvad vi kan, især med at forebygge over for de unge under 18 år. Det tror jeg, vi alle sammen kan være enige om.

Derfor undrer det mig også, at vi nu igen i år må notere os, at byens bedste integrationsprojekt risikerer at måtte lukke ned. Ja, jeg tænker selvfølgelig på Projektrådgivningen, som alene sidste år med stor dygtighed og ildhu fik kanaliseret mere end 1.000 børn fra etniske minoriteter over i danske idrætsklubber. Det er den slags positive historier, som medierne helst ikke skriver på forsiden eller vil tie ihjel, fordi det vil ødelægge billedet af en bydel i brand og krig. Men det er altså også den slags positive historier, som vi er nødt til at holde fast i, hvis vi gerne vil fortsætte og forbedre den indsats, der skal gøres i dag.

Så lad os nu prøve igen i år en gang for alle tage hinanden i ed på, at Projektrådgivningen selvfølgelig ikke skal lukke hverken i år eller til næste år. Der udføres noget af den indsats, der er allerallermest vigtig, også i relation til bandekrigen. For det er her, vi får stoppet fødekæden til banderne. Det her kan være kommunens allervigtigste bidrag til at få stoppet bandekrigen. Jeg håber og tror, at I alle vil være med til at sikre det igen i år.

Med det så ser jeg frem til de videre forhandlinger og takker for ordet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

Borgmester **Klaus Bondam**: Tak for det.

Så står vi her igen, nu er vi nået til den sidste omgang budgetforhandlinger i denne periode i Borgerrepræsentationen. Vi står her for fjerde gang. Det giver en naturlig higen efter at gøre status. Hvad har vi nået på de sidste knap 4 år? Har vi nået det, vi ville, har vi nået det, vi satte os for, har vi medvirket til at gøre København til et bedre sted at leve?

Radikale Venstre i København har siden sidste valg knoklet for at løse nogle af byens allerstørste udfordringer, hvad angår kvalitet og faglighed på børneområdet, en bæredygtig udvikling af byen og en ansvarlighed over for de svageste københavnere, og det har vi tænkt os at blive ved med.

Nu skal vi for fjerde og sidste gang i denne valgperiode forhandle budgettet på plads. Lad os komme i gang med det. Også i år, når midlerne skal fordeles, vil vi kæmpe for, at byens budget bliver ansvarligt og på én gang tager højde for de problemer, vi står med i dag, samtidig med at vi sikrer, at den gode, stabile udvikling, som vi har sat i gang, kan fortsætte.

Radikale Venstre går til dette års budgetforhandlinger med en klar intention om at indgå en aftale. Vi har få, men meget centrale ønsker til, hvad råderummet skal bruges til i 2010. Det handler for Radikale Venstre om at fokusere på tre afgørende temaer i årets budget:

For det første børnene i vores by. Vi skal sikre både kvalitet og kapacitet i vores institutioner. For det andet København og klimaet. Vi skal sætte gang i en udvikling, hvor storbyen København tager et ansvar for de klimaudfordringer, vi står over for. For det tredje, sidst, men bestemt ikke mindst, så skal vi turde vælge, når det handler om, hvilken retning vi udvikler vores by i. Byudviklingen skal handle om københavnernes og hvilke muligheder der er i byen. Det oplagte eksempel på dette er Nørrebrogade og i parentes bemærket en cykelrampe fra Bryggebroen op til Fisketorvet/Dybbølsbro.

Kort sagt så handler årets budget for os Radikale om at få rettet op på kapacitetsproblemerne på børneoplysningsområdet, om at sætte gang i en realisering af klimaplanen, om at sikre penge til bl.a. første etape af en permanent ny Nørrebrogade.

Når dette er sagt, så er jeg fuldstændig klar over, at udgangspunktet for forhandlingerne i år ikke efterlader os med meget at gøre godt med, men ligesom så meget andet, så er også det et spørgsmål om vilje. Også kommunens økonomi er presset, men vi behøver ikke at tale den længere ned end umiddelbart nødvendigt. Vi går gerne konstruktivt ind i forhandlinger og dialog om at tilvejebringe de nødvendige budgetmidler.

Én ting er fuldstændig sikker, og det er, at vi i år skal diskutere, hvordan vi sikrer kapacitet på børneoplysningsområdet. Dette er øjensynligt en never ending story. Men ligegyldigt, hvor triviel den umiddelbart kan virke, så skal det nødvendige antal pladser i daginstitutioner m.v. selvfølgelig tilvejebringes. Vi vil medvirke til at sikre den nødvendige kapacitet på børneområdet. Vi vil medvirke til, at alle kreative løsninger afsøges grundigt, men vi er også klar over, at der alt andet lige er brug for mange penge, rigtig mange penge.

Når det er sagt, så er det imidlertid også vores klare opfattelse, at der skal ske en tilpasning af udgifterne pr. barn, så København kommer ned på et mere normalt udgiftsniveau. Vi mener f.eks. ikke, at serviceniveauet er halvanden gang bedre på daginstitutionsområdet end i andre kommuner i Danmark, vi normalt sammenligner os med, selv om udgifterne er 50 pct. højere.

Grundlæggende finder vi det indiskutabelt, at der skal findes holdbare løsninger for så vidt angår kapacitetstilpasningerne på børneområdet, og vi kan ikke forestille os, at der er nogen, som er uenige med os i det. Det handler om at sikre både kvalitet og kapacitet i de københavnske institutioner; det er det eneste ansvarlige at gøre. Men det vil samtidig være uansvarligt at lade det alt for høje udgiftsniveau på børneområdet sejle frit videre.

Og please, fri os for de lange forklaringer omå, hvorfor tingene skal være eksorbitant højere end andre steder. Lad os i stedet få lagt en langsigtet plan for, hvordan udgifterne pr. barn bliver nogenlun-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

de normaliseret. Udgifterne overstiger for os at se langt den heldigvis gode og høje kvalitet, der leveres på området.

Og lad mig så gå videre til byens planer for et godt og fremtidssikret klima.

I Radikale Venstre mener vi det alvorligt, vi skal ind i klimakampen, og vi skal naturligvis være en seriøs spiller også efter december 2009, også efter COP15. Vi skal holde gryden i kog, vi skal vise modet til at gå forrest, og det er nu, vi skal vise det mod og komme i gang. Vi vil kæmpe for at fastholde og udvikle den synlige og verdensberømte indsats, København har startet på klimaområdet.

Ja, København har mange problemer her og nu, som vi skal håndtere, og det gør vi, men samtidig skal vi investere i fremtiden, for det skylder vi de næste generationer af københavnere, vores børn, børnebørn og oldebørn. Vi skal tage klimaudfordringerne alvorligt. Vi skal med budget 2010 som minimum opstarte de 6 fyrtårnsprojekter, der omtales i Klimaplanen. Alt andet og mindre vil være både utroværdigt og useriøst.

Hvis vi, den økonomiske situation taget i betragtning og i lyset af de udfordringer, der kræver øjeblikkelig handling, alene gør dette på et absolut og grænsende til uambitiøst minimumsniveau, så kan vi gøre det for noget, der ligner 30 mio. kr. i 2010. Og ærlig og oprigtigt talt, som min mor ville have sagt, det er altså pebernødder for husholdningsbudgettet i en hovedstad, som har ambitioner på klimaområdet. Hver eneste krone, vi vælger at investere i konkrete klimaprojekter, vil være en klar investering i fremtidens København.

Vi er meget tilfredse med, at Klimaplanen og klimaarbejdet er blevet så bredt forankret i kommunen, som de er både politisk og administrativt i kommunens forvaltninger. For os er det derfor indiskutabelt, at klimaarbejdet skal prioriteres. Det vil også være et klart signal fra København – verdens miljømetropol – frem mod både klimatopmøde, borgmestertopmøde og over for alverdens ngo'er og ikke mindst københavnere om, at vi mener vores klimaarbejde alvorligt.

Mere eller mindre, alle har meldt ambitiøst ud på klimaområdet. Socialdemokraterne har med overborgmester Ritt Bjerregaard synligt i spidsen været med til at lægge en klar linje for en ambitiøs og langsigtet klimaindsats med Klimaplanen. Tak for det. Derudover har overborgmestercandidat Frank Jensen – og god valgkamp til ham – lovet, at der skal afsættes minimum 315 mio. kr. over de næste 3 år til klimarenovering af offentlige bygninger.

Enhedslisten har højlydt her i BR-salen kritiseret klimaplanen for at være for uambitiøs, og borgmester Bo Asmus Kjeldgaard har for nylig meddelt, at de vigtigste områder for SF er børn og klima. Jamen så lader det jo til, at vi på forhånd nærmest er enige.

I København er vi klar til i fællesskab at sætte ind med ambitiøse og seriøse klimatiltag og føre Klimaplanen ud i livet. Det er nemt at komme i gang, de 6 fyrtårnsprojekter er nemme og ligetil at gå til, så lad os i 2010 sætte os i spidsen for et nyt vindmølleprojekt, købe yderligere el- og brintbiler til kommunens kørsel, klimarenovere kommunens egne bygninger, uddanne en ny klimageneration og etablere åndehuller i byen i form af lommeparker.

Det kan heller ikke være nyt for ret mange, at Radikale Venstre mener, at vi på Nørrebrogade med trafikforsøget viser en lang række af de tiltag, som bør kendetegne fremtidens udvikling i København. Vi vil sætte københavnere i centrum for udviklingen af byen. Det er vist det, Socialdemokraterne kalder ”Respekt for København”. Også her skal vi turde være ambitiøse, vi skal turde vælge, vi skal vælge at turde prioritere. Vi hverken kan eller skal have et København uden biler, men visse steder skal vi turde udfordre vanetænkning og gå nye veje. Nørrebrogade er Europas og muligvis verdens mest cyklende gade, så lad dog for pokker cyklister, fodgængere og busser få den plads, der er brug for.

Det er derfor afgørende for os, at der afsættes midler til gennemførelse af første etape af Ny Nørrebrogade. Lad os komme i gang med at lave den permanente løsning, som ikke indeholder røde prik-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

ker og betonpiller, men varige og ordentlige kvalitetsløsninger, der fortsat understøtter den kollektive trafik, cyklisterne, fodgængerne og plads til byliv.

Det Radikale Venstre er som altid indstillet på at gå konstruktivt ind i drøftelserne om, hvordan der kan tilvejebringes et økonomisk råderum, som kan være med til at realisere de budgetønsker, vi har. Vi anerkender, at der nu er et markant pres på specialområdet, og at meget mere omsorg og omtanke for de svageste i vores by er noget, som vi langt mere seriøst skal forholde os til. Alt andet vil være politisk og menneskeligt uansvarligt. Vi anerkender også, at der udestår en finansiering i forhold til børnemaden, ligesom vi vedstår vores aktive engagement i Boligpakke II.

Og når det er sagt, så er der simpelthen også klare grænser for, hvor længe byens fysiske kapital kan klare nedslidning, uden at vi sætter ind. Det gælder veje, kloakker m.m., og det gælder idrætsanlæg, og det gælder andre kommunale ejendomme.

Der er mulighed for at øge det økonomiske område. Her skal jeg bare nævne et par forslag, som Radikale Venstre gerne er med til at putte på bordet under forhandlingerne.

Det må sikres, at børneområdet effektiviseres. Børne- og ungdomsforvaltningen står for over 40 pct. af de kommunale udgifter, og udgifterne pr. barn er specielt på daginstitutionsområdet markant højere end i resten af landet. De forslag til administrative rationaliseringer m.v., der vil komme fra 7-direktør-kredsen, vil vi selvfølgelig se overordentlig positivt på.

Det katalog, der udarbejdes med aktiviteter, der er særlige for København, er vi indstillet på at botanisere rimelig kraftigt i. Der vil være en række særlige københavneraktiviteter, som vi under ingen omstændigheder vil røre. Men der vil med garanti også være en række aktiviteter, som vi gerne lukker ned, også i et valgår, men vel at mærke kun, hvis pengene går til nogle af de formål, vi har redegjort for her i dag.

Og endelig skal det da også nævnes, at en udskydelse af afdrag på kommunens gæld jo også er en mulighed, som vi kan se på under forhandlingerne, hvis vi ikke kan få enderne til at nå sammen på anden måde.

At begynde at optage nye lån, som borgmester Pia Allerslev har foreslået, er i Radikale Venstres øjne fuldstændig økonomisk uansvarligt. At låne er som bekendt blot at udskyde smerten.

Men vi skal tilvejebringe et råderum. Lad det være sagt højt, klart og tydeligt: Radikale Venstre mener, at skattelettelser i København er uholdbare. Der er masser af uløste opgaver i København, som gør det helt og aldeles uaktuelt og uansvarligt at tale om skattelettelser på 35 kr. om måneden med de massive konsekvenser, det har for, hvad vi ikke kan gennemføre af forbedringer i vores by. Når det er sagt, så har København jo, som overborgmesteren også var inde på, som bekendt landets 9. laveste trækprocent og, lad mig tilføje, et stigende udskrivningsgrundlag.

Radikale Venstre er klar til at gå konstruktivt ind i ansvarlige og anstændige forhandlinger, som fokuserer på udviklingen af vores by. Et fokus, som skal holdes fast på, hvad vi har sat i gang de seneste 4 år. Vi har sat klimaet, bymiljøet og københavnerne i centrum. Vi har gennem Faglighed for Alle rettet fokus mod kvaliteten i vores skoler. Vi har med Klimaplanen sat gang i et ambitiøst og ansvarligt projekt, som placerer København solidt i et globalt førerfelt.

Vores cykelkultur og indsats for at fremme cyklerne er der ingen, der kan hamle op med, og folk kommer fra hele verden for at se og høre, hvad vi gør. Vores legepladser er i fuld gang med at blive renoveret og bragt op til en standard, som vi kan være stolte af. Vi har med Gang i København sat gang i byen på en ny måde med mobile kaffevogne, udeservering og en kultur i kommunen, som meget hellere vil sige ja end nej. Vi skal kort sagt have Mere København.

Jeg må hellere stoppe her, men vær ikke et sekund i tvivl om, at jeg kunne blive ved meget længe endnu med at remse initiativer op, som alle har været med til at sætte den udvikling af byen i gang, som Radikale Venstre mener, vi skal gøre alt for at videreføre, ikke alene i dette budget, men også i den kommende valgperiode.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

Tak for opmærksomheden.

Trine Scholtz (F): Mens krisen kradser i landets kommuner, er vi bedre stillet i København. Vi må ganske vist arbejde en del for at få tilstrækkeligt med penge i spil, men vi står ikke i den situation, at vi skal ud og spare for at få kommunens budget til at hænge sammen, vi står ikke med udsigt til et underskud.

Budget 2010 bliver ikke et overflødsbudget. For SF handler budgettet for 2010 først og fremmest om, at vi skal sikre, at det basale i københavnernes hverdag fungerer. Byens borgere skal være trygge i deres egen by, børn og ældre skal have det godt, og også byens svageste og mest udsatte borgere skal have en værdig og velfungerende hverdag. Samtidig er det tid til at tage hul på nogle mere vidtrækkende og ambitiøse planer. Her er klima, trafik og boliger vigtige indsatsområder i SF's optik.

I SF er vi tilfredse med, at vi i år, hvor der er finanskrise, er gået bort fra de sidste mange års prioriteringspulje, fordi det var blevet umuligt at finde tilstrækkeligt med fornuftige besparelser, effektiviseringer eller omlægninger, kald det hvad I vil, og det betød, at der kom forslag, der ikke var meningsfulde, men gav usikkerhed og utilfredshed blandt borgere og medarbejdere.

Vi vil også meget gerne ind og se på de tidsbegrænsede bevillinger. Der kan være god mening i at give en tidsbegrænset bevilling til et nyt projekt for at se effekten, før man gør det permanent. Der kan også være et bestemt område, som trænger til en kortvarig saltvandindsprøjtning for, at det virkelig rykker. Mange projekter, som kommunen støtter, er meningsfulde og nødvendige, og vi skaber en konstant usikker situation, som er usund og ikke konstruktiv. Det handler om sikkerhed for medarbejderne, kontinuitet i de projekter, der er i gang, og tryghed for de københavnere, der har glæde af projekterne.

Den måde at lægge budget på vil vi derfor gerne ændre. Det kræver naturligvis, at hvert udvalg altid er vågent og opmærksomt på, om der er projekter, der ikke længere er nødvendige. Opstår der f.eks. en dag den situation, at der ikke er flere prostituerede i København, ja så er der ikke nogen grund til, at vi støtter Reden.

Det har flere gange været fremført, at en tidsbegrænset bevilling skal følges op af det enkelte udvalg, sådan at når pengene fra den store kasse hører op, så skal man finde pengene i udvalgets budget. Det er en tankegang, som ikke har bund i realiteternes verden.

Ser vi for eksempel på socialudvalget, er det så realistisk, at når et af de små, betydningsfulde projekter ikke længere får tilført penge fra den store kasse, så finder Socialudvalget pengene i deres eget budget? Hvis der var tilstrækkeligt med luft i budgettet, så var det måske en mulighed, men hvor skal pengene tages fra? Fra de psykisk syge, mennesker med handicap eller de udsatte børn? Nej, i den virkelige verden er det faktisk ikke så let. I SF vil vi gerne være med til at tage fra de rige og give til de fattige, men at tage fra de fattige for at give til de fattige, det er ikke med i vores opfattelse af solidaritet.

Ligesom sidste år ønsker vi også i år at styrke det sociale område. For os er det vigtigt, at der fortsat sker udbygning af boliger til psykisk syge og mennesker med handicap. Ud over boliger handler det i høj grad også om normeringer og om uddannelse af personalet.

Der er en del tidsbegrænsede bevillinger, som ligger i en gråzone mellem Børne- og Ungdomsudvalget, Socialudvalget og Beskæftigelses- Integrationsudvalget. Der er også en tendens til, at når noget ligger midt mellem, så falder det på gulvet; det skal vi sørge for ikke sker. Det er fløjttende ligegyldigt, hvor en god sag hører hjemme. Er den af vital betydning for nogle københavnere, så har den også betydning for os politikere.

Mange af projekterne er målrettet de svageste københavnere, det kan være psykisk syge, hjemløse eller isolerede indvandrerkvinder. Den indsats, der leveres, er meget ofte utrolig billig for kommunen i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

forhold til, hvad det vil koste os, hvis vi selv skal overtage den pågældende opgave. Igen handler det om basale ting, der gør hverdagen bedre for nogle københavnere. Her må vi ikke spare.

I en række kvarterer i København har vi det sidste år været vidne til, at kriminelle bander har indtaget byens gader og gjort den til deres domæne. Mange københavnere er bekymrede, og det nye trykbarometer viser os, at der er stor utryghed i visse bydele. Det er fuldstændigt uacceptabelt.

Vi har sat stort fokus på den forebyggende sociale indsats, men vi kan gøre det endnu bedre. Vi vil gerne i budgetforhandlingerne minde om, at vi skal se på, hvad vi kan gøre på tværs af flere forvaltninger for at få børn og unge i gang med meningsfulde aktiviteter og arbejde. Vi skal støtte op om de børn og unge, der er mest udsatte, f.eks. ved at sikre dem god og stabil voksenkontakt.

Det er politiet, der har ansvaret for at stoppe forbrydelserne, men det er os, der skal stoppe fødekæden, det er vist sagt rigtig mange gange. En meningsfuld hverdag for de unge og en tryk hverdag for os, der bor dør om dør med dem, det er basale værdier, som vi prioriterer højt.

København døjer også ligesom resten af landet i disse måneder med stigende ungdomsarbejdsløshed. Det er et problem, som ligger os meget på sinde. Vi mener, at vi som kommune skal forpligte os på at skabe flere praktikpladser til de unge.

Vi forestiller os derudover, at en satsning på klima- og miljøtiltag vil kunne generere nogle flere arbejdspladser, vi kalder dem grønne job. Det er i hvert fald værd at arbejde videre med. København har ikke råd til at tabe en hel ungdomsgeneration på gulvet, og derfor er vi nødt til at tage affære nu med det samme.

Det sundhedsfremmende og forebyggende arbejde skal styrkes, og en del af den indsats bør ligge i sundhedshusene, som er under udbygning. Vi mener, at det forebyggende arbejde skal ligge tæt på borgerne og tage udgangspunkt i den enkelte bydels sundhedsprofil, og at der skal arbejdes målrettet med at få brudt den voksende ulighed i sundhed.

Vi skal fortsat have fokus på forholdene for de svageste ældre, og som mange andre steder er afbureaukratisering nødvendig for, at vi kan finde penge til bedre normeringer. Efteruddannelse af personalet er helt central og skal være en naturlig del af ældreplejens hverdag. Maden til de ældre i eget hjem og på plejehjemmene skal fortsat være et indsatsområde. Ifølge smagspanelet går det den rigtige vej, men der er fortsat plads til forbedringer. En værdig og værdifuld hverdag for ældre, det er et basalt behov, som der ikke kan spares på.

Befolkningstallet stiger i København, ikke mindst ser vi en eksplosiv vækst i børnetallet. Det giver store udfordringer i forhold til at overholde pasningsgarantien på 6 måneder. Vi skal finde nogle løsninger her og nu, og samtidig mener vi, det er vigtigt, at vi sammen udarbejder en langsigtet plan, det har jeg hørt flere sige, der kan være så fleksibel, at det fremover bliver muligt at imødegå de store svingninger, der er på området. Det tror vi også vil være med til at nedsætte udgifterne på området.

De fleste børn bruger daginstitutioner fra de er helt små og langt op i skolealderen, men det gælder ikke altid de børn og unge, der har mest behov for det. Mange af dem tilbringer alt for meget tid på gaden med risiko for at komme ud i kriminalitet. Den viden skal vi have med i vores planlægning, vi skal finde svar på, hvad det er der skal til i fremtidens daginstitutioner, der kan være med til at forebygge social ulighed.

På skoleområdet er det også nødvendigt løbende at vurdere, hvor der er behov for en ekstra indsats. SF mener, at en ordning med to lærere i matematik og dansk det første år vil være en investering i fremtiden.

En anden konsekvens af det stigende befolkningstal er behovet for flere boliger. Vi har i enighed her i Borgerrepræsentationen vedtaget Boligplan II, og vi håber, det vil blive muligt at finde midler til at sætte nogle af initiativerne i gang.

Vi har et stort ønske om at udvikle byen, og derfor vil vi minde om vigtigheden af, at nye boligområder skal have følgeskab af idrætsanlæg, kulturfaciliteter, skoler og daginstitutioner. Vi ønsker, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

hele byen skal være sammenhængende og levende, ingen dele af København må have præg af en soveby.

Kultur og idræt binder mennesker sammen på tværs af etnicitet, alder og sociale forhold og har stor betydning for hele sammenhængskraften i vores by. Det er nødvendigt at byens idrætsanlæg er tidssvarende og indbyder til at blive brugt af alle. Der er stadig væk alt for mange idrætsanlæg, som fremstår ikke kun nedslidte, men også utidssvarende og nærmest en hån mod idrætsudøverne. Derfor ønsker vi, at den igangværende renovering og udvikling af kommunens idrætsanlæg fortsætter. Vi er kun kommet halvvejs i mål.

I vores kultur- og fritidsplanlægning skal vi ikke kun kigge på nye byområder. Der er også eksisterende byområder, hvor facilitetsdækningen ikke er tilfredsstillende, hverken kvantitativt eller kvalitetsmæssigt. Specielt i bydele med større udfordringer på det sociale område bør der ske en opgradering af kultur- og fritidsfaciliteter.

At bruge byens rum til bevægelse er god, gammel SF-politik. Vi støtter derfor klart De Konservatives planer om at gøre byen indbydende i forhold til bevægelse, og vi er enige i, at mere motion giver mere sundhed. Kultur- og fritidsforvaltningens har et nyt oplæg, der hedder "10 næridrætsanlæg, der rykker", og det er en rigtig god inspiration til det videre arbejde.

Klimaet står højt på vores dagsorden, og her har vi også i enighed vedtaget en ambitiøs plan, og den skal der sættes handling bag.

Med til forbedringer af miljøet hører også at nedsætte mængden af biler i byen. Et flertal af danskerne støtter planerne om en betalingsring i København. Nu mangler vi bare, at regeringen også tænker på københavnernes trivsel og sundhed.

Den kollektive trafik skal udbygges, og vi skal gøre det attraktivt for pendlere at stille bilen. Derfor skal vi finde løsninger, der fanger trafikken ved de store indfaldsveje. Derfor mener vi i SF, at det var en kortvarig løsning at fjerne metroens afgreningskammer til Brønshøj. Får vi mulighed for metro til Brønshøj, får vi samtidig mulighed for at føre metroen helt ud til Ring 3, og det er økonomisk ansvarligt at holde den mulighed åben, så der ikke kommer ekstraudgifter senere.

Vi ved, at budget 2010 ikke bliver et budget fyldt med gaver til københavnernes. Vi ved, at det er nødvendigt at være realistiske, og det er vores beskedne ønske, at vi med dette års budget får sikret helt basale områder af betydning for københavnernes hverdag. Hverdagen skal fungere også for de svageste og mest udsatte borgere, og det skal være trygt at leve og færdes i byen.

Samtidig har vi ambitiøse planer i forhold til klima og boliger. Dem skal vi have taget hul på at realisere. Vi håber på, at nogle af de ønsker og ambitioner, som vi har, kan finde fælles fodslag med nogle af de andre partiers ønsker og ambitioner. Efter at have hørt de første fire talere synes jeg, der er rigtig mange ting, der falder sammen. Realisme og visioner må gerne følges ad ind i 2010. Tak for det.

Borgmester Mikkel Warming: København er et mylder af forskellige lugte, krydderier på Nørrebrogade, biler på Østerbrogade, havet ved Amager Strand, roser i Valbyparken. København er pladser, hvor man sidder og drikker en kop kaffe, gader, hvor man slentrer rundt og nyder livet og kigger på spændende butikkers vinduer. København er barnevogne og mødre, der triller langs Søerne, legepladser, hvor børnene styrter rundt, skoler med et virvar af børn. København er unge mennesker på vej i byen. Det er cafeer, det er spillesteder, det er standup i en kælder, det er malerier, det er udstillinger. København er liv.

Men København er også fattigdom. Det er mennesker, som må købe mad, hvor der er tilbud i discountforretningerne, mennesker, hvis tænder går i stykker, fordi de ikke har råd til at gå til tandlæge, familier, der sættes ud af deres lejlighed, fordi kontanthjælpen eller starthjælpen ikke rækker til huslejen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

København er usselhed. Det er psykisk syge, der går rundt på gaderne uden plads på det hospital, der kunne hjælpe dem, mennesker, der ikke har et sted at bo, narkomaner, der fixer i en port, fordi de ikke har andre steder.

København er mange farver, klæder og kulturer. Det er mangfoldighed og forskellighed på hvert gadehjørne. København er hjem for alle slags mennesker, for store og små, sorte og hvide, rige og fattige, syge og raske. Og alle er velkomne.

København er modstykket til Venstres, Konservatives og Dansk Folkepartis lukkede, småborgerlige, indskrænkede og intolerante verdenssyn, som jeg ser det i de her dage på regeringsniveau.

I København kan vi godt lade en eksisterende moské få lov til at ligne en moske uden at flippe fuldstændig skråt. Så må vi jo leve med, at Dansk Folkeparti og deres venner importerer demonstranter fra Jylland for at få 20 ind på slotspladsen

København er den røde by, byen, hvor solidaritet, mangfoldighed og tolerance er ord, som bliver efterlevet, byen, hvor fremmedhad og egoisme ikke for alvor får fat. Derfor hader de borgerlige ministre København, og derfor skælder de ud på København. For vi er deres modbillede. Vi er forudsætningen for den anden vej i vores samfund, en vej, som er mere nødvendig i dag end nogen sinde før. For vi var i samme sal, da vi sidste år skulle diskutere budgettet for 2009, men verden er en anden. Den økonomiske krise er en realitet, som det meste af verden mærker til og lider under, og krisen har ændret vilkårene. Boblen er bristet, og boligpriserne rasler ned fra et skyhøjt leje, og det giver problemer.

Rigtige mennesker mister deres arbejde. De sidder fast i deres lejligheder med en gæld, der overstiger boligens værdi. Den tryghed i hverdagen, som er en forudsætning for at kunne fungere som menneske og som borger i en by, er blevet mindre for mange mennesker.

Og som samfund står vi på bar bund, for de fede år er ikke blevet brugt til nødvendige investeringer i vores samfund, hverken i service, i infrastruktur, i bygninger eller i at løfte de offentligt ansattes kompetencer. Skattelettelser til privatforbrug, overbetaling til private firmaer for at lave de samme opgaver som det offentlige, det er, hvad de fede økonomiske år er blevet brugt til.

Den borgerlige regering har brugt de mange penge som en fuld sømand på orlov, men efterlader blodrøde tal i sit kølvand og en offentlig sektor, der er ved at brænde ud, fordi den er blevet udsultet i alle de år, hvor penge blev brugt til privatforbrug.

Også i vores by mærker vi krisen, flere bliver arbejdsløse, udgifterne til understøttelse vokser, skatteindtægterne stagnerer, og familiernes flyttemønstre ændrer sig. Kommunens økonomi er derfor ikke så god, som den har været, men kassen er ikke tom, som en avis syntes, den skulle skrive for nylig. Københavns økonomi er bedre end de fleste andre kommuners.

Men det hjælper stadig ikke københavnernes, når regeringen holder kommunerne i et økonomisk jerngreb, og det betyder, at vi f.eks. ikke selv kan regulere indtægterne. København, det er blevet sagt i aften, er en af landets allerbilligste, når det gælder skatten, faktisk landets 9. billigste.

Samtidig er Københavns Kommune ikke i top fem, når det gælder fattigdom, undskyld, overborgmester. Vi har den største fattigdom i landet, både når det gælder absolutte tal, og når det gælder antal fattige i forhold til andel af befolkningen. Det er da absurd, for fattigdom har konsekvenser. Vi kender dem fra den fattigdomsundersøgelse, der blev offentliggjort for halvandet år siden, som viste, at mere end 34.000 københavnere lever i fattigdom i mere end 1 år i træk. Og jo længere, man lever i fattigdom, jo sværere er det at komme ud af den.

Uligheden mellem dem, der har, og dem, der intet har, blev større i de fede år, viste undersøgelsen også. Det er dybt problematisk, ikke mindst for sammenhængskraften i vores by. For det er jo sådan, at når forskellene bliver større, bliver fællesskabet mindre. Når man ikke kan genkende sig selv og sin hverdag i hinandens liv, bliver det lettere at blive bange for hinanden og vrede på hinanden.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

Det måske allermest skræmmende ved fattigdomsundersøgelsen var, at den gruppe på ca. 15.500 københavnere, der er fanget i den permanente fattigdomsfælde, ikke er blevet mindre i løbet af 10 års højkonjunktur. Det er skamfuldt, at den velstand, der er og har været i byen, ikke er kommet de fattigste til gode.

Tiden er kommet til at tænke bekæmpelse af fattigdom ind i alt, hvad vi gør som by, for fattigdom har konsekvenser i alle livets forhold, om det er kultur, skoler, beskæftigelsesindsats, ældrepolitik, integrationsindsats og naturligvis den sociale indsats.

Krisen betyder, at mange københavnere nu er truet af arbejdsløshed og fattigdom. Derfor er det særlig vigtigt, at vi som by gør en ekstra indsats for at hjælpe og støtte de mennesker, der er på vej ud i arbejdsløshed.

Vi har mulighed for at give arbejdsløse arbejde, at få bygget nogle af de boliger til handicappede og psykisk syge, vi mangler, at få bygget nogle af de daginstitutionspladser, der mangler, at få renoveret nogle af de idrætsanlæg og skoler, der trænger så voldsomt, og samtidig at få løftet nogle af de klimainvesteringer, vi som by også er forpligtet til.

Arbejdsløsheden i byggefagene er firedoblet i løbet af det sidste år. Hos tømrerne er nu over 17 pct. uden arbejde. Det er rigtig mange ledige hænder, der står klar.

Samtidig står mange andre unge københavnere over for et mareridt, for antallet af unge, der står uden praktikplads, er tordnet i vejret, og på landsplan er det tusinder, der er uden plads nu. Det er spild af mennesker, det er spild af ressourcer, og det er farligt. For vi ved, at når man først bliver skubbet ud, bliver det sværere og sværere at komme tilbage.

Derfor vil Enhedslisten arbejde for, at der oprettes mange flere praktikpladser i København, både blandt dem, vi handler med, og i kommunen selv. Vi vil også gerne, det er så ikke for så mange, oprette en lille pulje til at give mulighed for forvaltningerne til at ansætte irakiske asylansøgere i Københavns Kommune, af hensyn til, at vi har brug for arbejdskraften, og af hensyn til mennesker, som ellers risikerer at blive deporteret til en uvis skæbne.

For Enhedslisten er det langsigtede mål at udrydde fattigdommen i København. Også derfor vil vi investere i velfærd, vi vil investere i de unge, investere i arbejdspladser, investere i bedre offentlige bygninger. Det synes vi, vi skylder byens borgere. For når man er fattig og ikke ser nogen fremtid for sig og oplever, at andre i ens miljø begynder at have mange penge, smykker og dyre biler, ja, så kan det være noget, der rykker i en. En blandt mange grunde til, at kriminelle bander kan virke tiltrækkende på unge er naturligvis, at de tilbyder indtægt, fast plads i hierarkiet, værdier, der omslutter den enkelte, som om det var en sekt, man var en del af.

At bekæmpe fattigdom er at bekæmpe nogle, langt fra alle, men nogle af de grunde, der er til, at unge kan drages mod bander, for bandekrigen er et af de store problemer, vi har i vores by i dag, som alle andre også har været inde på. Det er selvfølgelig helt og aldeles uacceptabelt, at kriminelle bander skyder i vores gader. Og det er sigende, at efter 8 år med borgerlig regering, 8 år med nultolerance, 8 år med højere straffe, har det betydet, at der er så mange flere våben i omløb, at der i dag skydes i gaderne over hele landet. Det skete ikke for 8 år siden. Og derfor er det, nu siger jeg det diplomatisk, trist, at regeringens ministre har mere travlt med at kaste med aber end at bekæmpe bandekriminaliteten. For der er brug for en stærkere indsats.

Vi har også foreslået, at vi som samfund på landsplan tager ansvar, at hver gang der indsættes en ekstra politibetjent i København, og der må gerne komme flere, afsættes der samtidig en ny socialarbejder i forholdet 1:1, sådan at man går på to ben hele tiden. Fordi vi skal som samfund være med til at give de unge alternativer til gaden og dens normer, alternativer til banderne og deres normer. Det kræver en indsats, der rækker ud over alle områder, skoler, fritidsklubber, idræts- og kulturelle aktiviteter. Vi skulle meget gerne have måske et kig på gratis fritidsklubber og mulighed for at lave idrætsaktiviteter uden, at man er medlem af klubberne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

Vi skal tænke, det har andre også været inde på tidligere her i aften, anderledes og fleksibelt i forhold til, hvordan vi anvender de kommunale bygninger. Hvorfor kan klubber og haller ikke være åbne, når sportsudøverne er gået hjem? I de seneste ferieperioder har byen haft længere åbent, haft flere tilbud til unge i almindelighed. Var det ikke noget, man kunne inspireres af i hverdagen? For vi ved, det kan lykkes.

Vi har rigtig mange dygtige socialarbejdere og pædagoger derude, som hver dag knokler for at få børn og unge på ret kurs, og kun sjældent får de kredit for alt det, de gør. Men helt ærligt, det er altså ret godt gået, at det indtil nu er lykkedes at holde børnene, dem under 18, stort set ude af bandekonflikten. Fordi det er stort set kun voksne over 18 år, der er blevet taget med våben på sig, er blevet anholdt og er aktører i konflikten. Og det er voksne unge over 18 år, der er aktørerne i dag, og det er i høj grad unge, der ikke er kendt af det sociale system.

Vi står altså over for en ny gruppe af mennesker, som vi skal have fat i. Også derfor vedtog Borgerrepræsentationen inden sommerferien et forslag fra Enhedslisten om at få lavet et udspil over for netop denne gruppe. Det kommer der meget snart en lang række konkrete forslag ud af, for det arbejder forvaltningerne med på højtryk, som først og fremmest, forstår jeg, handler om en langt stærkere koordinering af indsatserne på tværs af de forskellige folk, der arbejder med det i kommunen, politiet og kriminalforsorgen. For os er det vigtigt, at disse forslag indgår i budgetforhandlingerne.

Bandekonflikten er ikke en racekrig, det er ikke dem mod os. Det handler om, at kriminelle bander slås om narkomarkeder. Men der er folk, der forsøger at gøre det til en racekrig. Når HA laver deres manifest, forsøger de at gøre det til en racekrig. Når Hitzb-ut-Tahrir laver løbesedler, forsøger de at gøre det til en racekrig. Når tidligere borgmester Søren Pind og tidligere borgerrepræsentant Peter Skårup udtrykker forståelse for HA's manifest, forsøger de at gøre det til en racekrig. Det må ikke lykkes for dem, og det vil ikke lykkes for dem. Flertallet i denne sal tror på mangfoldighed og solidaritet. Vi har en fælles forpligtelse til at knokle for, at bandekrigen ikke bliver dem mod os, men det, den er: os alle sammen mod de kriminelle.

Jeg vil nu dvæle lidt ved nogle af de forskellige områder i kommunens virke, som Enhedslistens ordførere vil uddybe grundigt på mandag under budgetdebatten.

Midt under krisen er det selvfølgelig vigtigt at bygge boliger, som almindelige mennesker har råd til. Vi er glade for at have været med til Boligpakke II. Den giver mulighed for en række almene boliger og plejeboliger til handicappede. Vi håber meget, at vi kan lave, om jeg så må sige rigtig billige boliger af den type under budgetforhandlingerne.

Vi vil også styrke indsatsen over for de københavnere, der er syge, og som derfor er på sygedagpenge. Alt for mange af dem kan hjælpes mere, end de bliver i dag, og ikke mindst hjælpes til tiden, så de ikke falder ud af systemet, og kommunen ikke mister refusion ved at opruste kommunens indsats.

En del af de offentlige investeringer, vi skal lave, handler også om at gøre vores by bedre for københavnere. Vi vil udvikle vores byrum, så de er endnu mere egnede til mennesker og ikke som i dag så meget til biler.

Forsøget med Nørrebrogade har vist, at det kan lade sig gøre at indrette en af byens store gader, store trafikårer på en anden måde og med andre hensyn end tidligere. Det kan lade sig gøre at give Nørrebroborgerne mere rum på deres egne gader. For Enhedslisten er det en udvikling, vi skal fortsætte. Derfor skal fredeliggørelsen af Nørrebrogade gøres permanent, og flere store gader må i fremtiden meget gerne laves om til gavn for mennesker i stedet for biler.

I det hele taget er det centralt for os at give københavnere bedre muligheder for at transportere sig kollektivt. For det første fordi kollektiv transport bruger færre ressourcer end egoistisk individuel biltransport. For det andet fordi det er de færreste københavnere, der faktisk bruger bil; langt de fleste af os bruger kollektiv trafik eller cykler. Vi mener, der skal laves politik for det store flertal af byens borgere.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

Og så kunne jeg sige noget meget grimt om en havnetunnel, der koster mange milliarder, og hvis eneste formål er at få flere biler ind i byen. Det tror jeg, man snakker om på mandag.

For det tredje så er det en af de måder, hvorpå vi som by kan give bidrag til klimakampen ved at styrke den kollektive trafik.

Der kommer rigtig mange børn i vores by, vi oplever et børneboom, som ikke findes andre steder i landet. I 2008-2009 kom der – et tal, vi alle kender og vel alle er blevet en lille smule chokerede over – ca. 2.000 flere børn mellem 0 og 5 år i hele landet. 1.140 af dem er i København. Som udgangspunkt er det faktisk rigtig godt, men den økonomiske krise er med til at fastholde familierne i byen, fordi de ikke har mulighed for at flytte videre.

Det stigende antal børn giver, som det jo hedder på moderne kommunalsprog, voldsomme udfordringer, som man siger i dag, når man har problemer. For selv de bedste prognosemagere har ikke haft chancen for at forudse den udvikling, men selvfølgelig skal der uden diskussion etableres de nødvendige vuggestue- og børnehavepladser til de nye københavnere.

Men vi må kunne blive bedre til at tænke på fremtiden, når de pladser skal laves. Vi skal være bedre til at lave fleksible pladser, så det er muligt at skifte mellem vuggestuer og børnehaver, måske muligt at bruge rum til skoleelever, måske ligefrem ældre, således at vi bygger til fremtiden, ikke om 2, ikke om 5, men om 10, 15 og 25 år, fordi vi ved, at behovene for kommunale institutioner skifter over årene.

I de børnehaver, vi bygger, og dem, vi har, skal der også være mulighed for at få ordentlig mad til alle. Uanset hvad man i øvrigt kan mene om regeringen og dens lovgivning om mad, så har vi som by en forpligtelse til at tilbyde mad i alle vuggestuer og børnehaver. Vi mener også, som vel alle andre, der har været på talerstolen i dag, at vi skal give børnehaverne den fulde pakke, altså frokost og andre måltider.

Anne Vang var oppe med en af de grimme hverdagshistorier, som findes i København omkring en mand med et handicap, der blev rådet til at flytte ud af byen. Jeg tror, det rørte alle, der hørte på den. Det rørte mig, og det er historier, jeg hører flere gange om ugen i det job, jeg sidder med i øjeblikket.

Det er på mange måder sigende, at alle ved, at der et decideret børneboom i disse år, men langt færre ved, at der i en årrække har været en eksplosion i antallet af mennesker med handicap i København. F.eks. er antallet af børn med udviklingsforstyrrelser, altså en diagnose inden for autismespektret, steget markant. I 1995 fik 49 børn i Københavns Kommune en sådan diagnose. I 2007 var det 333 børn, altså mere end en seksdobling på 12 år.

Hvis nogen skulle være i tvivl, så er budgettet ikke seksdoblet på den tid. Og med mange flere mennesker med handicap sættes hele det sociale område under pres, også på grund af den måde, vi budgetterer på i denne kommune. For når det gælder de, om jeg så må sige, normale børn og de ældre, ja, så er der en klar og fornuftig demografimodel. Når der kommer flere til, følger driftsmidlerne automatisk med, når der kommer færre, trappes driftsmidlerne automatisk ned.

Sådan er det bare ikke, når det gælder mennesker med handicap. Her er der et rammebeløb, som opgaverne skal klares indenfor. Det betyder, at vi på det, der hedder det specialiserede sociale område, arbejder med blodrøde regnskabstal, for loven skal overholdes, men det kan vi kun, hvis vi bruger flere penge, end der oprindeligt var i budgettet. Det betyder faldende service, fordi man i en presset situation skærer alt væk, der ikke er et decideret lovkrav om.

Det stigende antal mennesker med handicap betyder også lange ventelister for at få en bolig. Så har vi heller ikke så meget at prale af, når det gælder den boligstandard, vi tilbyder vores handicappede medborgere. Hvis vi vil være os selv bekendt, så skal der investeres i langt flere boliger til de mange handicappede og psykisk syge, der i dag sidder og venter. Der skal skaffes dagtilbud til de 150 mennesker med handicap, der i dag – i anførselstegen – sidder på vores botilbud uden relevant aktivitet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

En god begyndelse ville være, at de 75 mio., der i regeringens og KL's forhandlinger er givet som en forhøjelse af kommunens bloktilskud på grund af de øgede udgifter på det specialiserede område, også gik til området i stedet for at være en del af de almindelige budgetforhandlinger.

Vi har i de seneste år med bred opbakning uanset budgetforligenes politiske sammensætning taget de første skridt til at få kastet lys over de forhold, vi som by byder nogle af de svageste grupper. Og vi har taget vigtige skridt, f.eks. i form af massiv oprustning, når det gælder kompetenceudvikling, fokus på etik i det pædagogiske arbejde og den omfattende modernisering af de gamle betonkolosser Sundbygård og Sundbyvang. Men der er lang vej at gå endnu.

Enhedslisten vil slås for dem, som ikke kan slås for sig selv, og vi håber – det giver den foreløbige debat et vist håb om – at mange vil deltage i den kamp sammen med os.

Kulturen er central, når vi skaber vores identitet. Derfor er det vigtigt, at kulturen er et reelt tilbud for alle københavnere, også til dem, som ikke altid af sig selv rækker ud efter den. København skal have plads til både den brede og den snævre kultur. Alle skal kunne dyrke idræt og være med i kulturelle aktiviteter i nærheden af deres bopæl.

Derfor vil vi arbejde for flere boldbaner og sportshaller for at sikre, at beboerhuse og biblioteker, som for mange københavnere i dag er den eneste adgang til viden, information og it, bliver ved med at være der, bliver ved med at være tilgængelige i lokalområdet. Det vil vi styrke.

I dette års budget udløber en række bevillinger, som blev gjort 3-årige i budgetaftalen for 2007. Det gælder på det sociale område, og det gælder en række integrationsmidler. Jeg skal understrege, uden at gennemgå alle, det kan man få lejlighed til senere, f.eks. på mandag, at vi i Enhedslisten vil arbejde for, at en række af disse meget fornuftige projekter og institutioner fortsætter.

Et af de områder, hvor udløbet kan mærkes, er indsatsen over for byens ældre. Her vil, hvis ikke politisk vi prioriterer anderledes, en række midler til efteruddannelse og kompetenceudvikling udløbe. For Enhedslisten er det vigtigt, at vi kigger på og holder fast i, hvordan vi efteruddanner vores medarbejdere. Vi finder det meget fornuftigt, at netop plejepersonalet over for de ældre, jeg kunne også tilføje over for nogle af de svageste grupper, får en ekstra mulighed og en ekstra gulerod for at efteruddanne sig i kommunen.

Nu er der ikke så mange penge denne gang som tidligere, de fede år er forbi, lyder mantraet. Jeg vil gerne gentage, at for os er det absurd, at København er en af landets billigste kommuner, når det gælder skatten, samtidig med at vi har den største fattigdom.

Denne gang vil forhandlingerne nok i almindelighed handle om at fremskaffe flere midler, end der umiddelbart er til rådighed. Vi er optimister. Der er flere ting, vi mener, man kan se på i den presede økonomiske situation, som vi, og resten af landet, står i.

Det drejer sig f.eks. om de mange, mange millioner kroner, kommunen bruger på eksterne konsulenter. Det drejer sig om mig bekendt næsten en halv mia. kr. om året. For os er der ingen tvivl om, at vi kan bruge en stor, god klump af disse midler bedre, ligesom vi gerne ser på det ekstraordinære gældsafdrags størrelse.

Vi er knap så vilde med at gå ud og låne penge for at hælde dem ind i budgettet, sådan som Venstre af en eller anden grund er begyndt at mene, så i den nye ansvarlige rolle vil jeg sige, det er meget uansvarlig økonomisk politik, Venstre står for. Men der er fat i en pointe fra Pia Allerslevs side, og det er, at vi ved at renovere nedslidte offentlige bygninger bruger pengene bedre ved at betale kommunens vedligeholdelsesgæld tilbage end ved at bruge penge på kommunens pengegæld, ganske enkelt fordi renterne, altså udgiften ved at lade stå til med de offentlige bygninger, er større end renterne på pengegæld.

Når vi gerne vil spare penge på brugen af eksterne konsulenter, så er det ikke kun udtryk for, at vi gerne vil finde midler til at bruge til nødvendige velfærdsforbedringer i byen, det er det også. Men det handler også mere grundlæggende om, at vi rent faktisk har tillid til de mange tusinde kommunalt an-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

satte. Vi både tror og ved, at kommunalt ansatte kan komme med analyser og forslag, der er helt på højde med private konsulentfirmaers og til en billigere penge.

Så har vi erfaring for, at når opgaver bliver udbudt og udliciteret, ja, så betyder det enten dårligere service eller dårligere arbejdsforhold. For der skal jo skabes et overskud til ejeren. Hvis nogen er i tvivl, så kan de måske huske, hvordan det private firma Accenture betød helt katastrofale forhold, da de skulle anviser løn til kommunens ansatte. I andre tilfælde bliver tingene bare dyrere, som f.eks. den bevidste ideologiske brug af privathospitalerne, som regeringen står bag.

Når ting udbydes eller forsøges udbudt, så gør det også noget grundlæggende ved arbejdsforholdene og den måde, arbejdet tilrettelægges på. Når opgaver udbydes i såkaldt fri konkurrence, så skal et privat firma kunne måle, veje og prisfaste alting for at kunne give et bud. Det betyder konkret f.eks. på hjemmeplejen, hvor det har været gennemført i nogle år, at alting nu sættes op i skemaer, så man kan se, hvor mange minutter der er givet for, at fru Hansen kan få gjort rent og blive vasket. Minuttyranniet er en helt naturlig følge af markedsgørelsen. Derfor er det vigtigt for Enhedslisten, at vi i højere grad laver løsninger i fællesskab, at vi som kommune indliciterer i stedet for at udlicitere.

Vi går, jeg var lige ved at sige som sædvanlig, konstruktivt ind i budgetforhandlingerne. Formålet med vores politiske arbejde er at skabe forandring på alle niveauer, og budgettet for 2010 er søreme ingen undtagelse. For Enhedslisten er det hverdagens velfærd, der er i centrum, når forhandlingerne om næste års budget for alvor går i gang.

København er en levende, mangfoldig og tolerant by, en by, der er bygget på solidaritet, bygget af arbejderbevægelsen. Hvis det i fremtiden også er solidariteten, der skal være fundamentet, er det arbejderbevægelsen og dens partier, der skal bære byen ind i fremtiden. Vi mener derfor, at det må være disse partier, Enhedslisten, SF og Socialdemokraterne, meget gerne sammen med De Radikale, der udgør grundstammen i de kommende budgetforhandlinger.

København er vores fantastiske by, og den vil vi kæmpe for med al vor kraft.

Carl Christian Ebbesen (O): Ja, man kunne jo næsten være fristet til at kommentere den seneste tale, men jeg tror nu alligevel, at jeg vil holde mig til den, jeg har forberedt hjemmefra.

København er blevet en utryk by med skyderier, bander, kriminalitet, vold og overfald. Selvfølgelig er det ikke noget nyt, at der er kriminalitet i København, men udviklingen er kommet helt ud af proportioner. Jeg kan overhovedet ikke kende min by, og jeg vil have en by, hvor man ikke skal være bange for skud og overfald. Dansk Folkeparti ønsker en tryk by i København, et København, som tager sit ansvar alvorligt og sikrer en reel indsats for at forhindre unge udsatte i at komme ind i kriminalitet og følge kriminalitetens glidebane.

Vi skal prioritere og spille sammen med politiet og den indsats, som kommer fra staten. Jeg vil ikke være med til at skændes med staten om ansvaret, det er situationen alt for alvorlig til. Vi har et fælles ansvar for at stoppe banderne, fjerne rekrutteringsgrundlaget og få bragt situationen under kontrol.

Dansk Folkeparti ønsker at prioritere indsatsen for et tryk København i budgetforhandlingerne. Det er både den sociale forbyggende indsats og den mere direkte indsats som eksempelvis Hotspot. Vi mener hotspotindsatsen bør udvides i alle de byområder, hvor utrygheden er stor.

Dansk Folkeparti er stolt over, at vi i budget 2009 har været en kraftigt medvirkende årsag til, at mange års socialdemokratisk udsultning af socialområdet er ophørt. Det største løft til socialområdet blev en realitet i 2009, og vi skylder sandelig også at behandle vore handicappede medborgere samt vore ældre med langt større respekt. Det skal ikke kun ske ved pæne ord ved festlige lejligheder, men vor oprigtige omsorg for de svageste i vort samfund skal i København konkretiseres med bevillinger, som bevirker, at alle får en værdig tilværelse.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

Dansk Folkeparti vil være garant for dette også i forbindelse med 2010-budgettet. Handicappede, psykisk syge og ældreomsorg må i fokus. Vi må have bygget langt flere handicapboliger, vi må have forbedret forholdene for vore psykisk syge på institutionerne og også have flere individuelle boliger til de psykisk syge, som kan klare sig rimeligt i egen bolig.

Vi vil ikke længere godtage, at ældre i eget hjem får besøg af op til 20 forskellige hjemmehjælpere på en måned. Det må kunne gøres bedre, og det vil Dansk Folkeparti gerne bidrage til.

Utilstedeligt er det også, at hjemmehjælpere ikke har tid hos den ældre. Vi mener, der skal afsættes penge, så hjemmeplejen kan styrkes.

Demensområdet mener vi også skal prioriteres. Det er for dårligt, at demente ikke kan få en specialplads. Vi ønsker flere demenspladser på plejehjemmene.

Vi ønsker i budgetforhandlingerne at fremme, at det bliver muligt at komme på plejehjem, når den ældre selv ønsker det. Vi startede et forsøg tilbage i 2007, men antallet af pladser var for få, og det var ikke permanente pladser. Vi mener, at der er behov for, at antallet af pladser bliver sat op, og at det er boliger, hvor man kan flytte ind permanent.

Dansk Folkepartis sociale indignation vil sikre, at hvis vi kommer med i budget 2010, så kommer der flere nødvendige og sociale forbedringer. De konkrete initiativer på socialområdet vil vores ordfører komme ind på på mandag.

Der har været store diskussioner om, hvordan man vil sikre mindre bureaukrati og mere velfærd i København. Københavns Kommune skal bruge færre penge på administration. Det vil sikre bedre service. Dansk Folkeparti vil bidrage til en plan for administrative effektiviseringer for et trecifret millionbeløb, en plan, som sikrer reelle, intelligente og gennemtænkte besparelser på administrationen, sådan at vi får mindre bureaukrati og mere velfærd i København. Vi mener, det er muligt at finde op til 150 mio. kr.

Dansk Folkeparti mener også, at Sviggruppen skal styrkes. Det er ikke rimeligt, hvis København har eksempelvis irakere gående rundt på pension, samtidig med at de modtager løn fra hjemlandet, som vi har set det i andre kommuner.

Det er også klogt at se på, om kommunen kan foretage flere udbud, så vi sikrer, at skatteborgernes penge bruges bedst muligt. Det er ikke sikkert, at det altid er kommunen, der kan levere den bedste service til borgerne.

Omkring skoler og børnepasning så mener vi ikke, at børne- og ungdomsborgmesteren har formået at løfte ansvaret for at sikre en tilstrækkelig pasning af børnene og renovering af skolerne. Det kan ikke være rigtigt, at forældre ikke kan få passet deres børn, fordi borgmesteren ikke vil tage ansvaret for at finde langtidsholdbare løsninger. Vi har her i 2009 været med til at bevilge mange, mange penge til børneområdet; nu mangler vi at se resultaterne. I Dansk Folkeparti mener vi, der skal være pasning til børnene sammen med et godt måltid mad.

Omkring idrætsanlæg så ønsker Dansk Folkeparti, at der bliver udarbejdet en plan for, hvorledes arbejdet med etablering af idrætsfaciliteterne kan intensiveres. Det er vigtigt, at man i København har mulighed for at dyrke idræt og få motion, så vi kan holde os i form og gøre noget ved folkesundheden. København er bagud med at få etableret idrætsanlæg, dels i forhold til byens størrelse og det stigende indbyggertal, dels i forhold til resten af landet. Der, hvor det er fornuftigt at låne penge til fremrykning af renovering af idrætsanlæg, er vi indstillet på det.

Vi mener også, at arbejdet med at etablere flere sundhedshuse skal fortsætte i 2010.

Selvfølgelig har Dansk Folkeparti flere hjertesager, og vi vil også bidrage med dem i budgetforhandlingerne. For at nævne endnu et par stykker, så mener vi, at klippekortmodellen med uddannelse af plejepersonale og løntillæg til følge skal fortsætte. Vi mener også, at grundig rengøring hos ældre, handicappede og psykiske syge skal genindføres.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

Så ønsker vi flere sikre cykelstier, vi ønsker flere busser og effektiv kollektiv transport, flere specialklasser i skolerne for børn, der ikke passer til den traditionelle klasseundervisning.

Og så ønsker vi en stramning af integrationsindsatsen og et overblik over, hvor meget vi reelt bruger på integrationsområdet, herunder specielt effekten af de mange penge, som bliver brugt.

Mine to kollegaer vil på mandag uddybe indholdet af Dansk Folkepartis budgetønsker, herunder ikke mindst på socialområdet og handicapområdet. Der er brug for bedre og mere menneskeværdige forhold for disse grupper, som ikke har kræfter til at stå nede på Rådhuspladsen og demonstrere.

Jeg glæder mig til de kommende forhandlinger. Der er plads til forbedringer i København, og Dansk Folkeparti er klar til at tage ansvar og bidrage med løsninger og forslag.

Borgmester Mogens Lønborg: For knap et år siden vakte det som bekendt en del opsigt, at Socialdemokraterne indgik budget med de borgerlige. Det var en rigtig klog beslutning, overborgmesteren og Socialdemokratiet dengang tog, og det vil jeg gerne kvittere for. Vores budget, som vi lavede dengang, var et socialt meget afbalanceret budget.

Det var derfor særligt opløftende ved debatten her sidste år at høre selveste socialborgmesteren, som vi lige har hørt tale om arbejderflertal og alt muligt andet, sige, at budgettet faktisk var mere socialt orienteret end året før, hvor Socialdemokraterne jo gik til bal med nogle andre partier end de borgerlige.

Det er en konservativ mærkesag, det har det altid været, og det er fremhævet i hver eneste budgetordførertale, jeg har holdt fra denne talerstol, at de svageste grupper kommer først, de står så at sige først i køen, når vi skal prioritere og fordele pengene. Det var også det, som blev afspejlet i det budget, vi lavede sidste år. Her fik vi endelig prioriteret de svageste, de ældre, og vi fik sat midler af til, at vi kan gøre noget ved københavnernes dårlige sundhedstilstand.

Som jeg har sagt i årets løb, så er jeg rigtig stolt af indholdet i sidste års budget, og jeg vil gerne kvittere for det gode samarbejde, som vi har haft i AVOK-kredsen, eller KVOA-kredsen, det er lidt et spørgsmål om temperament, hvad vi vil kalde det. Vi fire partier har haft et godt samarbejde, der har ikke været skrig og skrål, og vi har fået styr på mange af de udfordringer, som vi har stået over for. Det synes jeg har været rigtig, rigtig positivt.

Derfor ser vi også meget gerne det budgetsamarbejde fortsætte, gerne også bredere, hvis det er det, det ender med, men for os er det meget vigtigt at understrege, at en centrum-højre-alliance gerne må være krumtappen i det fremtidige samarbejde. Vi er i hvert fald parate til også igen for næste år at tage ansvar for budgettet. Vi er parate til at finde de penge, der skal til for, at vi kan prioritere de områder, som er reelt nødlidende, og de områder, hvor vi skal gøre det bedre.

Administrationsudgifterne i København er alt, alt for høje, og der må man lige ihukomme, hvem det er, der har ansvaret for det, hvem det er, der har siddet bag mig i stolen i 100 år – det er jo Socialdemokratiet. Derfor er det rigtig godt, at Socialdemokratiet nu, langt om længe, kunne man fristes til at sige, har valgt også at gøre det, som vi andre har sat fokus på i rigtig, rigtig mange år: Lad os nu få bekæmpet bureaukratiet, al den overflødige administration. Det er vi rigtig glade for, og det vil vi gerne kvittere for. Vi skal nemlig sikre, at borgerne får mest muligt ud af deres skatte kroner, mindre administration, mere velfærd.

Den 9. november bliver en stor dag, for der åbner vi det første sundhedshus ud af de 10, vi jo arbejder med at få etableret her i København. Det er ude på Vesterbro. Det er som sagt kun begyndelsen. Sundhedshusene er en milepæl for København, og vi er faktisk ved at skrive historie her i København, ikke bare historie for København, men tror jeg, håber jeg, for hele Danmark. Vi gør i hvert fald her i København kommunalreformen til virkelighed. Nu får borgerne én indgang til alle de sundhedstilbud,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

som ikke ligger i sygehusene. Borgeren er i centrum, og det skal være slut med at rende fra Herodes til Pilatus for at komme i kontakt med sundhedsvæsenet.

Med sundhedshusene skal hr. og fru Jensen nu kun gå gennem én dør, når de skal besøge både læge, speciallæge, apotek, kiropraktor, fysioterapi og genoptræning og meget mere. Vi samler de kommunale sundhedstilbud såsom rehabilitering, genoptræning, forebyggelse og sundhedsrådgivning, og sygepleje kommer også til at have en naturlig plads i et sundhedshus. Og det her er blot starten. Jeg tror egentlig kun, det er kreativiteten, der sætter grænserne for udbygningen på det her område.

Jeg tror, at dette vil betyde, at fremtidens sundhedslandkort kommer til at bestå af to slags huse, sundhedshuse og sygehuse. Og ja, der er en meget stor forskel på de to huse. I sundhedshuse sætter vi fokus på forebyggelse og sundhed og ikke blot behandling, som det er tilfælde på sygehusene. Det skal være slut med, at forebyggelse er noget, vi kun nævner i skåltalerne. Vi vil forebyggelse og sundhedsfremme, og vi sætter nu handling bag ordene.

Jeg vil gerne kvittere over for de budgetordførere, som i deres taler var inde på en opbakning til sundhedshusene. Og det er helt bydende nødvendigt, at vi her i København styrker vores forebyggelsesindsats. Det er jo faktisk trist, men sandt, at visse steder i byen kan man sammenligne sundhedstilstanden med Albanien, et land, som vi normalt ellers slet ikke sammenligner os med. Det må og skal vi rette op på. Vi skal gøre det sunde valg til det nemme valg, og så skal vi have de rigtige tilbud, og det er sundhedshusene. Og det gode er, at vi i sidste ende i øvrigt også kan spare en masse penge, hvis københavnere går hen og bliver sundere.

Sundhedshusene er helt afgørende her. Der har været bred politisk opbakning til sundhedshusene her i Borgerrepræsentationen, og det er jeg rigtig glad for. Når vi ser på de høringssvar, vi har fået i forbindelse med sagerne i Sundhedsudvalget, ja, så må man næsten sige, at det er blevet klappet igenem i de forskellige råd og grupper, der har været inde og ytre sig i denne her sag. Det er jeg selvfølgelig rigtig, rigtig glad for. Sundhedshusene er et middel til at gøre københavnere sundere.

Et andet middel er at indrette byrummet i København meget mere motionistvenligt, og der er jeg også glad for Socialistisk Folkepartis bemærkninger om at støtte op om det at aktivere eller gøre vores byrum mere aktivitetsfremmende, motionsfremmende.

København skal ifølge os Konservative være ikke bare landets hovedstad som sådan, men også idrættens hovedstad, og man må jo med skam sige, at der er lang vej igen. Vi skal gå fra at være velfærdssamfund til sundhedssamfund, ikke sådan så vi skal kaste velfærden over styr, men det er jo et faktum, at i takt med at vi har udviklet vores velfærdssamfund, har vi også udviklet et usundhedssamfund, man kan næsten sige, at de to kurver tog deres begyndelse i 60'erne, og så har de næsten fulgt parallelt. Derfor er vi nødt til for alvor at fokusere på sundheden, og det er en opgave, som på alle leder og kanter i vores samfund skal fremmes.

Byrummet i København skal kunne bruges som motionscenter. Vi skal have flere løberuter, omklædningspavilloner, flere grønne områder, og der skal opstilles styrketræningsredskaber, bordtennisborde, der skal være mulighed for orienteringsløb og meget mere.

Derfor er det også vigtigt, at vi i København giver borgerne en nem og god adgang til at dyrke idræt og bevæge sig. Vi skal ikke plastre de grønne områder til med beton, men tværtimod gøre byen endnu mere grøn og åben. Jeg går ind for en forgrønning – hvis nu vi skal udvikle vores sprog lidt – af København, ikke en forstening.

For at København skal blive idrættens hovedstad, ja, så skal vi også prioritere en reovering og nybygning af idrætsanlæg. Bydele som Nørrebro, Christianshavn og Indre By mangler akut idrætsfaciliteter, og det må vi prioritere at sætte midler af til. Der håber jeg meget, at vi også kan finde midler til at lave noget næsten spektakulært spændende ude i Voldparken, hvor vi har nogle unikke muligheder for at samtænke idræt og sundhed og måske oven i købet også børnehavebørn, så vi for alvor kan

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

fremme det, som vi alle vil, nemlig ikke bare vores alle sammens sundhed, men måske ikke mindst børnenes sundhed.

En af de fremmeste opgaver, vi har som politikere, og jeg har sagt det tidligere i talen, det er at være garant for, at der bliver taget hånd om de allersvageste i samfundet. Det er de psykisk syge, det er de handicappede, misbrugerne, de hjemløse og de svageste ældre.

De svageste ældre kan ikke selv råbe op, ikke ret godt i hvert fald, det er som regel ikke dem, der står nede på Rådhuspladsen og tropper op på Rådhuset her, men det betyder ikke, at deres behov er mindre vigtige at tilgodese, tværtimod.

Der er steder, hvor vi skal gøre det bedre. Nogle har lidt sort udtrykt det på den måde, at på plejehjemmene begynder natten klokken 12, ikke sådan at forstå, at de bliver lagt i seng kl. 12, det vil jeg godt lige understrege, for der er nogle, der af og til får den opfattelse, at man lægger dem i seng kl. 3. Men sådan nat forstået som, at da sker der ikke rigtig noget mere, der falder aktivitetsniveauet, og det er selvfølgelig ikke godt nok.

Der skal være tid og overskud til andet end bare det mest banale. Det er godt, at man kan blive hjulpet, når man skal spise og på toilettet, men det giver ikke egentlig livskvalitet i sig selv. Det gør oplevelser og samvær med andre derimod.

Der er for lidt tid til sociale aktiviteter som spil, sang og udflugter på de københavnske plejehjem, selv om jeg ved, at medarbejderne gør deres bedste med de ressourcer, de nu har. Vi blev heldigvis enige om at give lidt sidste år, men det var altså slet, slet ikke nok. Det rakte til nogle ekstra busture og nogle flere oplevelser. 5 mio. fik vi, og det rækker jo ikke til at give det generelle løft til plejehjemmene.

Så jeg håber, at også andre partier end De Konservative mener, at vi kan gøre det bedre for de ældre og gerne vil bruge lidt flere penge, så vi kan få en bedre normering på plejehjemmene i ydertimerne og i weekenden. Igen vil jeg gerne kvittere over for Socialistisk Folkeparti, som har sat ældreområdet så højt på dagsordenen.

En anden ting på ældreområdet er, at vi bør overveje at genindføre hovedrengøring, den er blevet afskaffet tidligere i forbindelse med besparelser. I bakspejlet synes jeg ikke, det er den klogeste beslutning, vi har truffet. Det er afgørende, at man i hvert fald én gang om året kommer i bund med skidt. Det tror jeg, vi alle sammen kender fra vores egen bolig. Det betyder også, at det er nemmere sådan løbende at klare rengøringens udfordring, når der i hvert fald én gang om året bliver gjort rigtig hovedrent. Det synes jeg, vi skal have genetableret. Om det så er kommunen, eller det er private, der skal udføre opgaven, det er i den forbindelse underordnet, det er bedst-og-billigst-princippet, som må gælde.

Den sidste ting, som har at gøre med ældreområdet, jeg lige vil nævne, det er, og det er jo i den grad konservativ mærkesag, at styrke civilsamfundet, styrke de frivillige kræfter. Vi skal fortsætte indsatsen for at få flere frivillige i København og altså også på ældreområdet i København. De frivillige kan nogle ting, som de professionelle ikke kan på samme måde. De kan tage den hyggelige snak, spille et spil, læse en bog højt eller gå en tur, ikke fordi vores ansatte ikke også godt kan læse en historie, men det er der bare ikke ressourcer til.

Vi ved, at ufrivillig ensomhed desværre er meget hyppig blandt ældre i København og et kæmpekæmpeproblem. Et samarbejde med de frivillige er et af de bedste våben, vi har i kampen mod ensomhed. Derfor skal vi også sørge for, at de frivillige organisationer kan fungere bedst muligt. De frivillige organisationer skal ikke have etårs bevillinger, hvor de bruger en masse tid og kræfter på at søge og søge, og den usikkerhed, der også er forbundet med det, skal vi have lavet om på.

I København har vi allerede gjort en stor indsats for at åbne vores plejehjem, så at sige kalde lokalsamfundet til hjælp, få flest mulige ind og give en hånd med i forhold til vores ældre. Selv om de flytter ind på et plejehjem, så skal vi stadig væk føle et medansvar for deres tilværelse.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

Så er det også, som mange andre har sagt, et væsentligt tema i vores budgetdebat at se på trykkeheden i København. Skyderier på gaden og optøjer har desværre hørt til dagens orden her i 2009. En del borgere føler ikke længere, at København er en tryk og sikker by, og det er simpelthen en utålelig situation, som vi skal ændre på. Kampen mellem rockere og indvandrerbander sætter sit negative præg på byen.

Jeg står ikke her med en fiks og færdig løsning, det er der nok ikke rigtig nogen af os, der gør. Derfor er jeg sådan set også glad for, at vi har haft det brede samarbejde om at sikre en sikker og tryk by. Jeg tror, det er vigtigt, at vi her lægger os meget på sinde at finde nogle løsninger i fællesskab. Det er en svær opgave, og det bør ikke være genstand for politisk drilleri på det her meget væsentlige område.

Vi har hørt, hvad den socialdemokratiske spidskandidat, som måske bliver overborgmester, Frank Jensen, agter at gøre ved problemet, og det synes jeg i og for sig er lidt tyndt: En krone tjent ved at rydde op i gården i stedet for en krone tjent ved at være bud for en pusher. Det er altså ikke mælkedrenge, vi har at gøre med her, skulle jeg hilse og sige, men hærdede drenge, der ikke har meget respekt for den slags tilbud. Det lyder sympatisk, men jeg tror altså ikke, det er noget, der hjælper ret meget. Jeg tror, at det eneste, de her drenge har respekt for, er konsekvens, og det handler i høj grad om at få storebrødrene væk fra gaden.

Vi har f.eks. før set, at de her unge visiterer komplet uskyldige borgere. Det skal de ikke have lov til. De skal væk fra gaden og det øjeblikkelig. Der findes specielle institutioner, der tager sig af den slags unge, og er der ikke pladser nok, ja, så må vi skaffe dem.

Flere end jeg har i dag været inde på spørgsmålet om styring af vores økonomi, og det er der god grund til. Vi har bare i år rigtig mange sager også i pressen omkring skandaler, og jeg tror, vi alle er enige om, at der skal langt bedre styr på økonomien i København.

Jeg har lyst til lidt ubeskedent lige at dvæle lidt ved økonomien og økonomistyringen i det område, jeg har ansvaret for, nemlig sundheds- og omsorgsforvaltningen. Jeg synes faktisk, vi godt kan være stolte af vores økonomistyring. Tidligere har man kæmpet med det, man taler stadig væk om en nedsmeltning af økonomien for en del år tilbage i sundheds- og omsorgsforvaltningen. Vi overholder i dag budgetterne, ja, vi har endda et pænt overskud, nogle gange også hjulpet lidt af nogle eksterne ting som strejker og den slags. Vi har en systematisk og gennemsigtig styring, der er tilpasset demografiudviklingen, og så har vi faktisk, og det er jo væsentligt at understrege, en meget høj medarbejdertilfredshed. Faktisk er det med den seneste måling den højeste medarbejdertilfredshed, når vi kigger på de forskellige forvaltninger.

Jeg vil egentlig godt lige dvæle lidt ved det i den forstand, at det har vi altså gjort inden for den nuværende styreform. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at takke udvalget for det her, fordi det havde simpelt hen ikke lykkedes, hvis ikke vi havde et kanongodt udvalg. Vi når næsten hver eneste gang til nogle fælles løsninger. Man kunne måske sige det lidt på den måde, at vi i Sundheds- og Omsorgsudvalget sådan set handler meget efter den ånd, som ligger i den nuværende styreform: Samarbejde, samarbejde, samarbejde. Og gør vi det, så får vi styr på tingene, og så opnår vi i fællesskab resultater.

Så er det selvfølgelig også vigtigt, at vi har en dygtig ledelse af forvaltningen, og det har vi rent faktisk i SUF.

Derfor er jeg så også træt af, når den her styreform hele tiden bliver bragt i spil, og ikke mindst i forbindelse med økonomirodet.

Overborgmesteren siger, at hun vil effektivisere på administrationen. Det kan jeg ikke være mere enig i, men reelt handler det jo bare om, at overborgmester Ritt Bjerregaards nye projekt er at få ændret styreformen i København. Det med de administrative besparelser er nok lidt af et skalkeskjul for at rette et voldsomt angreb på den nuværende styreform.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

Men det handler jo ikke bare om, at det skal fjerne opmærksomheden fra overborgmesterens mange fejlslagne projekter, og vi kan i flæng nævne noget med boliger og Kløvermarken og den slags ting og måske også de manglende resultater de sidste 4 år.

Jeg synes, at Socialdemokraterne, siden Ritt Bjerregaard annoncerede sin afgang, har benyttet enhver lejlighed til at kræve styreformen ændret. Man kan næsten høre Socialdemokrater sige det samme rundtomkring ved givne lejligheder. Det er, som om det næsten er blevet orkestreret centralt fra, nu skal vi bekæmpe styreformen. Først var styreformen skyld i, at overborgmesteren måtte opgive at være overborgmester i København. Så var den skyld i den manglende styring af økonomien i København, og nu er den også skyld i overadministration. Det ender med, at den også er skyld i den globale opvarmning.

Her vil jeg blot sige til overborgmesteren: at få Københavns Kommune til at fungere bedre, er det samme som at nedbringe CO₂-udslippet: Tal mindre, gør mere. Al den snak om styreform er simpelthen varm luft. Styreforumsdiskussionen er et skalkeskjul for Socialdemokraternes drøm om at centralisere magten i København. De vil fjerne selvbestemmelsen fra fagforvaltningerne og lægge den egentlige ledelse ind til overborgmesteren.

Interessant nok så har det ikke rigtig fundet frem til spalterne i medierne. Der handler det bare om, at der er nogle fagborgmestre, der skal afgive noget magt. Den anden side af det er jo, at overborgmesteren vil have mere magt, men det har endnu ikke rigtig fået journalisternes opmærksomhed. Det håber jeg, det vil få i den videre debat, for det er jo det, det handler om.

Det bygger også på en præmis om, at centralisering er godt, decentralisering er skidt. Der er intet belæg for den påstand, og jeg håber, at de, der attackerer styreformen i øjeblikket, vil fremlægge den form for dokumentation og i øvrigt også fremlægge dokumentation for, at det er styreformen, der er skyld i alle de mange ulykker, man remser op. Det er jo ikke nok bare at besværgede det og sige, at det er styreformens skyld. Jeg oplever, at der er mange, der er hoppet med på den indtil nu. Det må vi selvfølgelig i det videre forløb omkring den diskussion, som jo altid er interessant, få frem.

Så synes jeg faktisk, at Socialdemokraterne med overborgmesteren i spidsen skylder os og offentligheden at fortælle, hvilken styreform så. Det hører vi ikke ret meget om. Jeg tror, taktikken er, at nu attackerer man den nuværende styreform og gør den til årsagen til alle ulykkerne, og når alle efterhånden, det er taktikken, er nået derhen at sige, at den må vi i hvert fald af med, så hiver man frem af posen den styreform, man har haft nede i skuffen hele tiden, og som centraliserer al magt hos overborgmesteren. Det er taktikken, den har vi luret.

Som jeg indledte med, så skal vi have effektiviseret administrationen i København. Derfor fremlægger – det kan vi allerede se på Berlingskes netavis – Konservative, Venstre og Dansk Folkeparti et enormt ambitiøst forslag til effektiviseringer af administrationen. Jeg vil lige gøre opmærksom på, at der mangler et ettal i Berlingskes udgave. Der står, at vi lægger en plan frem til 50 mio. kr. Vi har forsøgt at kontakte Berlingske for at få et ettal sat på, det er 150 mio. kr. Så måske er det det, der er forklaringen på, at den socialdemokratiske budgetordfører ikke synes, at vi vil gå vejen langt nok. Jeg tror, uden at vi nødvendigvis skal gøre det til kapløb om, hvem der vil effektivisere mest, sådan set ikke, at Socialdemokraterne kan være med, når vi for alvor sætter fokus på at effektivisere administrationen.

De 150 mio. skal findes, og Carl Christian Ebbesen fra Dansk Folkeparti har sådan set allerede været inde på det. De første 50 mio. kr. skal findes ved det, som vi har fået at vide af økonomiforvaltningen kan lade sig gøre på lønadministration og på betaling af regninger. Så skal vi finde yderligere 50 mio., og det har vi sådan set også fået grundlag for, håber vi, validt grundlag for, at vi kan gøre på nogle tværgående områder, indkøbsaftaler, udbud af fastnet og mobiltelefoner og den slags ting.

Og så bliver vi nødt til at erkende, at effektiviseringer er jo ikke noget, man kan identificere på 2. sal her på Rådhuset. Der skal vi ud i de enkelte fagforvaltninger, og derfor bliver vi nødt til også yder-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 2009

ligere at lægge krav ind på 50 mio. på konto 6.51, fordelt efter, hvor stor en andel de enkelte fagforvaltninger har af de administrative udgifter.

Hvad der så er vigtigt at understrege, er, at de 50 mio. kr. vil vi øremærke til, ja, hvem tror I? de svageste grupper i København, så vi direkte overfører 50 mio. fra administrativt bøvnl og bureaukrati til de absolut svageste grupper. Det håber jeg, at Socialdemokraterne vil være med til, og jeg håber også andre partier, og ud fra, hvad jeg sådan har hørt mig frem til både i dag og før i dag, så tror jeg sådan set, at vi kan nå frem til en meget flot forståelse af, at det er det, vi skal.

Jeg tror, det er vigtigt, at vi holder fast i, at centralisering ikke er vejen frem i en kommune af Københavns størrelse, det er decentralisering. Vi skal have selvforvaltning, og vores institutioner skal ikke have en økonomisk bevilling, men derimod betaling for ydelserne. Det er hele den logik, der skal gennemsyre styringen af København. Og så skal vi have langt større fokus på, hvad der så kommer ud af det, af de mange penge, tillid til, at institutionerne bedst ved, hvordan tingene skal løses, og så skal vi have fokus på, hvad der kommer ud af det.

Til sidst vil jeg lige nævne en enkelt ting, måske to.

Jeg mener, København trænger til en cambridgekur og det på to måder. Jeg har forstået, at det er noget med slankning, og det er jo altså det, jeg lige har været inde på, vi skal have slanket vores administration.

Men der er også en anden cambridgekur, jeg mener, vi skal ind på, og det er at prøve at efterligne Cambridge, det rigtige Cambridge ovre i England. Derovre har man sat fokus på forskning, på uddannelse, man tør sige elite også for de bogligt begavede. Hvad ser man? Man ser, at 30 pct. af al venturekapital i England er lokaliseret i en radius til 30 km omkring Cambridge, 8 pct. af al Europas venturekapital ligger omkring Cambridge.

Kunne vi ikke prøve sammen med staten, sammen med regionen, sammen med kommunerne, sammen med erhvervslivet og ikke mindst sammen med forskningsinstitutionerne at gøre noget lignende. DTU har faktisk vist vejen, de tonser op på de internationale ratingskalaer, CBS tilsvarende, KU knap så meget. Lad os lave en tænketank, hvor vi sætter fokus på, at om 10 år så er København kendt for at være en højvidensby. Skulle om 10 år f.eks. Harvard i USA finde på at lægge en filial i Europa, ja, så bør der ikke på Harvard i USA være tvivl om, at det er København, og det uanset at vi ikke har det allerbedste klima.

Skal vi nå det mål, så er der mange opgaver for os i København, så kan vi under overskriften "talentudvikling" forstå helt ned i folkeskolen, at der skal vi altså ikke bare lade de dygtigste sidde og mugne lidt, men for alvor tage fat omkring det.

Der er gjort noget på det område, ikke mindst takket være De Konservatives vedvarende krav om, at der skal ske en udfordring af de stærkeste elever. vi kan nå meget, meget længere endnu. I stedet for at skose, at vi ikke har taget fat, så vil jeg da kvittere for, at der er sat et arbejde i gang. Jeg synes bare, vi skal sætte overfligeren højere, vi skal være mere ambitiøse.

Men med en sådan udfordring så bliver vi også nødt til – nu vil jeg bare til slut nævne det – selvfølgelig også have en infrastruktur i København, som gør, at vi kan leve op til de visioner. Derfor skal vi have havnetunnel, og vi skal have masser af mere kollektiv trafik, vi skal have masser af flere cyklist, så vi på den måde får nedbragt bilismen. Det er der musik i.

Mere vil jeg ikke sige om det. Jeg glæder mig til budgetforhandlingerne. Som sagt så er Det Konservative Folkeparti også i år parat til at gå seriøst til værks, til at lave en budgetaftale. Vi så gerne, at det var en centrum-højre, men vi er såmænd også parate til, om det blev den helt brede løsning. Så er vi også med, selvfølgelig forudsat, at vi kan se, at der er nogle borgerlige fingeraftryk, det lyder så ydmygt, men mere end fingeraftryk i en aftale, og ikke mindst, at de svageste i København kan se endnu en gang for andet år i træk, at det er de borgerlige, der arbejder for, at de svageste borgere får et ordentligt budget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 3. september 2009**

Tak for ordet.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Ja, og der er ikke flere, der får ordet her til aften.

Som vi alle ved, så fortsætter vi på mandag, og det er kl. 16.00, og hvis I har lyst, så kan I bare lade jeres ting ligge på pladserne. Jeg skal huske jer på tilmelding til talerlisten, og så vil jeg også sige til jer, at talerne her fra aftenens møde vil være publiceret på budgethjemmesiden.

Hermed er der ikke mere at foretage i mødet her i salen, vores lille sammenkomst finder sted i Festsalen, vi er klar derinde kl. 19.00. Indtil da er der mulighed for at sidde og hygge sig lidt ude i Snapstinget.

Budgetforhandlingerne blev udsat til mandag den 7. september 2009 kl. 16.00.

Mødet sluttede kl. 18.20